

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡ. 380

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ «GRUNIG»

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

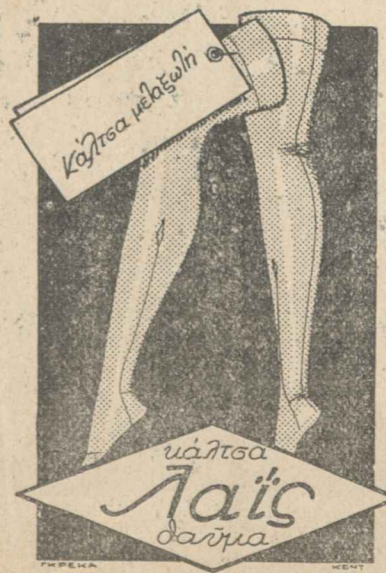
Υπό τας σημερινάς συνθήκας της ζωής, πού τὸ νευρικό μας σύστημα εὐρίσκεται διαρκῶς ἐν ὑπερδιεγέρσει, ἐπιβάλλεται εἰς κάθε ἄνθρωπον νὰ τὸ προφυλάσῃ καὶ νὰ τὸ ἐνισχύῃ.

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον καὶ συγχρόνως τὸ ἀβλαβέστερον τῶν τονωτικῶν εἶναι τὸ Ἐλατέλ, φυσικὸν ἐκχυλίσμα φύλλων τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, πού ἐπιδρᾷ εὐεργετικώτατα εἰς τὸν ὁργανισμόν χάρις εἰς τὸ αἰθέριον ἔλαιον πού περιέχεται εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων αὐτῶν.

Ἐνα λευτρεῖν μὲ Ἐλατέλ ἐνδείκνυται ἔχει μόνον διὰ τοὺς νευροπαθεῖς, ἀσθενικοὺς, ἀναρρωνύοντες, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς ὑγιεῖς, τὰ παιδιὰ καὶ τὰς κυρίας. Διότι φρεσκάρει καὶ ξαναζωντανεύει τὸ κερασμένο σῶμα, τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἐνοχλητικῶν ἰδρωτῶν πού προκαλεῖ ἡ ζέστη, ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς εἰς τὸ δερμα, τὰ νεύρα, τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἱματος. Ἐνα λευτρεῖν ἢ ποδολέτρον μὲ Ἐλατέλ εἶναι ἀπέλασις.

Τὸ Ἐλατέλ πωλεῖται εἰς τὰ καλύτερα φαρμακεία, τὰ ὑδροθεραπευτήρια καὶ λευτρεῖες, γιὰ τὴν χρησιμοποίησίν καὶ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τεχνητῶν ἢ καὶ φυσικῶν ἱαματικῶν λουτρῶν.

A. K. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ἘΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Ὅα μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ

κατενθουσιασμένη μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁμοῖον νὰ λευκαίνει καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δερμα σας τόσο ἀπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τοῦ συμβουλῇ.

Πραγματικὴν ὁμορφίαν καὶ δροσερότητα προσώπου ἔχουν ὅσαι μεταχειρίζονται τὴν Κορέμαν μας.

Χιλιάδες εὐχαριστηρίους ἐπιστολὰς λαμβάνομεν ἀπὸ ὅσας τὴν μετεχειρίσθησαν, ὅτι εἶναι πραγματικῶς θαυμασία.

Δάμπουσαν λευκότητα, ἀφαίρεσιν τῶν πανάδων καὶ διατήρησιν δροσερότητος σὰς χορτίζει ἡ Κορέμα μας.

— Ζητήσατέ τὴν παντοῦ —
Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Φαρμακείον Κ. Γ. ΠΕΡΑ, Γωνία Πατισίων 17 καὶ Βερανζέρου.

«ΜΗΝΥΤΟΡ»

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

ἀσχημίζει καὶ τὸ ὀραϊότερον πρόσωπον. Διὰ τοῦ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικου καλλυντικοῦ

RAPIDENTH

ἐξαλείφεται ΗΓΓΥΗΜΕΝΩΣ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ τὸ περιττὸν τρίχωμα τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος. Ἀποκλειστικὴ πώλησις ἐπαρχιῶν καὶ Ἀθηνῶν: Ἐρμαν Μάρκ, Νισέρου πάροδος Ἐσέδ. Ἀθηναίαν Ἀθῆναι.

Ἀποζημίωσις δωρεὰν ἂν ἀσθενήσῃ.

Ἀποζημίωσις δωρεὰν ἂν ἀποθάνῃ.

Τὰ χρήματά μου εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Ὁ τόκος μου κάθε χρόνο δικός μου.

ΑΥΤΑ ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ

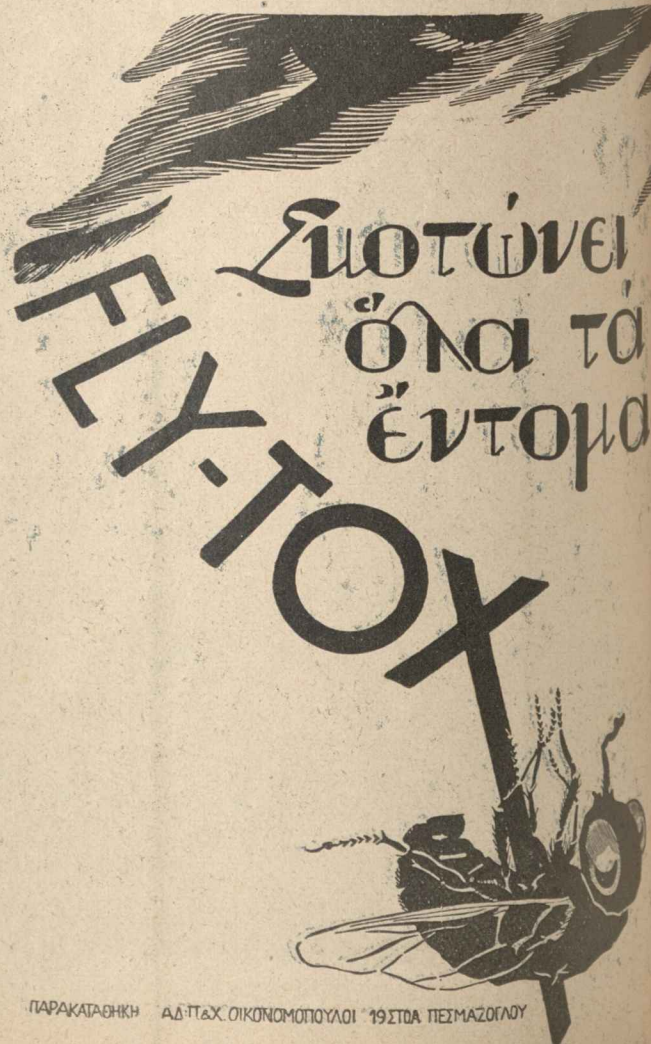
Εἰς τοὺς καταθέτας τοῦ ὁ εὐεργετικῶς ὁργανισμοῦ τοῦ Ταμιευτηρίου τῆς Αἰακῆς Τραπεζῆς

ΤΟ "ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ"

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς ἱαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ». ΠΑΝΤΟῦ παρὰ πλεονέκτως δεῖτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν διαφόρων λευτρεπῶν Αἰθνήσιον ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, μετὰ βράσιον τῶν ὕδωρ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικὰ συμβουλὰς δύνανται δοθῆναι.

Ἑρμ. ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ ΑΔΕΛΤΑΧ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΛΙΟΙ 19 ΣΤΑ ΠΕΤΡΑ ΜΑΖΟΛΟΥ

2 Ιουλίου 1931

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ

(Πίναξ τοῦ Φον Ντριέν)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΚΛΟΝΤΙΚΕ (*)

Ἐνα κομμάτι καπνιστοῦ λαοῦ ἀπόμεινε στὸ χρυσόθηρα Μόργκανσον πού κόντανε κα' αὐτὸ νὰ τελειώσῃ.

Ἦ πείνα τὸν βασάνιζε καὶ τὸ πρόσωπό του πρὸδινε τὴ μεγάλη ἐλπίδιάν του νὰ φάῃ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν θαυμάσιμα κα' ἡ ἐπιθυμία του νὰ τεντωμένη ἀπάνω στὰ κόκκαλα. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει κα' διόλκιση ἡ ἀγωνία πού τὸν βασάνιζε ζωγραφίζονταν σ' αὐτά.

Σπγγώντας τὰ χεῖρά του ὁ Μόργκανσον σηκώθηκε, ἔκανε μερικὲς βόλτες κα' ἔπειτα, ἀπὸ ξανακάθισέ, ἔβγαλε τὴν πλάκα του ἀπὸ τὴν τσέπη του. Βλέποντας πὺς ἦσαν ἀδεια, ἔβγαλε καὶ τὴν καπνοσακούλα του πού ἦταν ἀλεγμένη ἀπὸ τριχὲς φώκιας, τὴν ἀναποδογύρισε μὲ προσοχὴ καὶ τὴν τίναξε. Ἐπειτα συγκέντρωσε τὴς δάκρυες ὁρῶντες ποῦσεσαν ἀπὸ μέσα, ἀνάμεσα σὲς ὁποῖες ὀρισκόντοσαν καὶ μερικὰ ψυχρὰ καπνῶν.

Τὰ ξεχώρισε μὲ φροντίδα, ξεκαθάρισε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ τὴς τσέπες του κα' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, κατόρθωσε νὰ γυρίσῃ τὴν πλάκα του ὡς τὴ μέση.

Τὴν ἄναψε στὴ φωτιά τῆς κατασκηνώσεώς του, καί, πλησιάζοντας σ' αὐτή, κάθισε ἀπάνω σὲς κοντέρες γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὴς μουσκεμένες μπότες του.

Ὅταν ἡ πλάκα τὸν τελείωσε, σηκώθηκε πάλι ὀρθιος καί, κοιτάζοντας τὴ φλόγα τῆς φωτιάς πού ἔδινε, παραδόθηκε σὲ θαυμάσιες σκέψεις.

Ὅσο σκεφτόταν, σιγά-σιγά τὸ δίλημμα του φαινόταν καὶ κάτω ἀπ' τὴς μαζεμένες του βλεφαρίδες, μὰ ἄγρια ἀπόφασι ζωγραφίζονταν στὰ μάτια του. Μέσα στὸ χάος τῆς ἀδριανότητάς του, ἔβλεπε ἐπὶ τέλους καθαρά κα' εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του. Δὲν ἦταν βέβαια πούλ ἐνγενικά ἡ ἀπόφασίς του αὐτή, γιὰ τὸ πρόσωπό του εἶχε σκληρυνθεῖ κα' ἔνας σαρδωνικός σαρκασμὸς φάνηκε στὰ χεῖρά του.

Μιά κα' εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του, ἔπρεπε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Σίχως λοιπὸν τὴ σκέψιν του, ἔκταν ἕνα μπόγο τὴς κοντέρες του, ἔπειτα τὴς φρότισε στὸ ἔλκυσθό του μαζὺ μὲ τὸ λαμινένιο μαγκάλι του, τὸ ὅλο του, τὸ τσεκούρι του καὶ τὸ κομμάτι τοῦ λαοῦ, καὶ ζέστανε τὰ χεῖρά του στὴ φωτιά. Τὰ πόδια του τὸν ἔκαναν νὰ υποφέρῃ πούλ καὶ κοιτᾷσινοντας ζεύγηνκε στὸ ἔλκυσθό του, περνώντας τὸ χαλινάρι στὸν ὄμο του. Ἐπειτα ξανάθηκε, ἀκολουθώντας τὴν παγώ-

(*) Κ λ ο ν τ ι κ ῆ, χρυσόφορος περιοχή μετὰ ἐν Ἀλάσκας καὶ Καναδά, προσελκύουσα κατὰ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος χιλιάδες χρυσοθήρες.

μένη κοίτη τοῦ ποταμοῦ Γιούκον.

Μετὰ τέσσερες ὥρες ἔφτασε στὴ Μάντο, μιά πολιτεία πού ὀρισκόνταν στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου.

Ὁ Μόργκανσον ἄρπασε τὸ ἔλκυσθό του μπόγο στὴ μοναδικὴ ταβέρνα τῆς μικρῆς αὐτῆς πολιτείας καὶ μπήκε μέσα. Ἀρπασε ἀπάνω στὸ μπάγκο τὴ μικρὴ σακούλα—τοῦ χρυσοφοῦ—πού φαινόταν ἄδεια, καὶ ρώτησε:

— Φτάνει ὅ,τι ἔχει ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ πῶ ἕνα ποτήρι;

Ὁ ταβερνιάρης ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὴ σακούλα καὶ στὸ Μόργκανσον κα' ἔπειτα ἔφερε ἕνα ποτήρι καὶ μιὰ μπανάνα.

— Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὴν πληρωμὴ, τοῦ εἶπε.

— Πάρε ὅστος ὅ,τι ἀπομένει μετὰ στὴ σακούλα, ἔπρεπε ὁ Μόργκανσον.

Ὁ ταβερνιάρης πῆρε τὴ σακούλα, τὴν κράτησε ἀναποδογυρισμένη ἀπάνω ἀπὸ ἕνα πιάτο, τὴν τίναξε κα' ἔφερε ἔτσι ἑλκυστὴν χαλινάκι. Τότε ὁ Μόργκανσον ἔκλεισε τὴ σακούλα, τὴν κίτταξε καὶ καὶ εἶπε ἔσφαιρισμένος:

— Νόμωζα πὺς εἶχε περισσότερη ἀκίνη... Γιὰ μισὸ δολλάριο τοῦ λάχιστο...

— Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε ὁ ταβερνιάρης. Ὅτι χάνω ἀπὸ σένα, θὰ τὸ πάρω ἀπὸ κανέναν ἄλλο.

Ὁ Μόργκανσον πῆρε τότε δεξιὰ τὴ μπανάνα καὶ γέμισε διακριτικὰ τὸ ποτήρι τοῦ μόνου ὡς τὴ μέση.

— Τὴ χάρις ἐκεῖ, τοῦ φώναξε ὁ ταβερνιάρης γιὰ νὰ τὸν ἀναρρώσῃ Ράμπε το δολλάριο.

Μονομιάς ὁ Μόργκανσον γέμισε τὸ ποτήρι του ὡς ἀπάνω. Ἦκε σὺν τὸ δεινὸ ποτό, γοῦθον τῆς φλόγας τοῦ αὐτοῦ δαγκώνη τὴ γλώσσῃ, νὰ τοῦ πλημμυρίσῃ τὸ λάρυγγα μὲ μιὰ δυνατὴ θερμότητα καὶ νὰ κατεβαίη ὡς τὸ στομάχι του σὺν καταρρακτικῷ.

Μήπως ἔχεις κα' εἰς ὁκοροδοτῶ; τὸν ρώτησε ὁ ταβερνιάρης.

— Ναι, ἔχω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μόργκανσον. Μὰ δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν ἔχω ἀρχισὴ ἀκίνη οὐτὲ νὰ πρὶξοναί... Ἐλπίω νὰ πῶ σὺ Ντόρ κα' ἔχει μὲ φρέσκα γόστα νὰ σταματήσῃ τὴν πόσος τῆς ἀρρώστιας.

Ὅσοι ἔχεις διὰ τὰ χεῖρά τοῦ ἀπάντησε γελώντας ἀγαθὰ ὁ καταστηματοῦχος. Ὅτι χρυσὸν ὀρθὸς, οὔτε χρήματα ἔχεις, οὔτε σάλου κα' εἶσαι κα' ἀρρώστος... Ἀν ἤμουν στὴ θέσ σου, θάπιννα βρασμένο ἑλκυσθό...

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος Τζακ Λόντον

—Ναι, λίγο απ' αυτό, επιβεβαίωσε ο Μόργκανσον (*).
 "Επειτ' από μισή ώρα ευεργετικής αναπαύσεως, ο Μόργκανσον άποχαρήχτηκε τόν ταβερνάρη κα' έφυγε. Πέρασε τὸ χαλινάκι τοῦ έλκιδρου τὸν σὸν ὄμο τὸν πὸν εἶχε γδάρει καί, παίρνοντας πάλι τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ.

"Επειτ' από πέντε ὥρες πορείας, στάθηκε. "Ενα λαγκάδι γεμάτο βάλτους κα' ἱτίες σχημάτιζε γωνία σ' αὐτὸ τὸ ξηρὸ μέρος μετὴν πεδιάδα τοῦ Ριούαν.

Πρὸς τὰ δεξιὰ φανόταν τὸ παγωμένο ποτάμι. Ὁ Μόργκανσον ἔβλεπε μετ' προσοχὴ τὸ τοπίο κα' ἔπειτα, εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ, ἔστησε τὴ σπηρὴν τοῦ κοντὰ σὲ μερικὰς ἱτίες, ἀποφασισμένος νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ, πρὶν σκοτώσει κανένα περαστικὸ χρυσόθηρα καὶ τοῦ πάρει τὸ χρυσάφι.

"Επειτα ἔθηκε τὸ τελευταῖο κομμάτι τοῦ λαρδίου τοῦ καὶ ἦπιε, ἀντὶ γι' ἄλλο ποτὸ λίγο τοῖα. Κατόπιν, ἐπειδὴ εἶχε νυχθόσει περὶ, χάρηκε κάτω ἀπ' τὶς κουβέρτες καὶ κοιμήθηκε. Ὅταν ἡμέρωσε, παίρνοντας τὸ δικανὸν τοῦ, κατέθηκε ὡς τὸ ποτάμι. Στάθηκε ἐκεῖ καὶ κῆταξε ἐπ' ἀρετὴ ὥρα τὴν κοίτην του. Χτυποῦσε τὰ χέρια τοῦ κάθε τόσο καὶ τὰ πόδια τοῦ ἀπάνω στὴ γῆ γιὰ νὰ κυκλοφορῇ τὸ αἷμα του.

"Όταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ξαναγύρισε στὴν κατασκηνώσιν του. "Όλα τὰ τρώμα καὶ τὸν ἀπόμειναν ἦταν μισὸ σακκί ἀλευρί κα' ἕνα κοντὶ κριθαλευρο. Μ' αὐτὰ τὰ διὰ λοιπὸν ἔφτιαξε γαλέττες, τὶς ἔθηκε, καί, ἀργά, μασώντας κάθε μπουκιά μ' ἀτελείωτὴ γοητεία, ἔφαγε τρεῖς.

"Επειτ' ἀπ' τὴν τρίτη, στάθηκε καὶ φάνηκε δισταχτικὸς. Πῆρε στὰ χέρια τοῦ καὶ τέταρτη κα' ἕνα ἀγκυρὸς ἀγκύρας ἄρχισε μέσῃ τοῦ ἀνέφερε νὰ τὴ φράξῃ ἡ ὄχι. Κῆταξε τὸ σακκί μετ' ἀλευρί, πὸν εἶχε ἀδειάσει πολὺ καὶ σὺ τὸ τέλος ἔβαλε στὴ μάντα τὶς γαλέττες καὶ τοῦ ἀπόμειναν.

—"Εξοικονομώντας τὴν τροφὴν, μπορὸ ν' ἀντέξω διὰ ὀδοιμάδες... εἴπε δυνατὰ μόνος του.

Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε :

—"Ίσως καὶ τρεῖς...

"Ὡς τότε θὰ περνοῦσε τὸ θῆμα πὸν περιμένε...

Καί, ξαναπαίρνοντας τὸ δικανὸν τοῦ κατέθηκε ὡς τὸ ποτάμι, ξεπλῶθηκε ἀπάνω πὸν χιόνι γιὰ νὰ μὴ φανταί καὶ περιμένε, ἀκίνητος...

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ, ἡ παγωνιά ἄρχισε νὰ τὸν δαγκώνῃ. Στὰ πόδια τοῦ μάλιστα ὁ πόνος ἦταν τρομερὸς. Σηκώθηκε τότε ὀλόφθορ καί, κόποντας βόλτες, συνέχισε τὸ καρτερί του. Μὰ κανένας δὲν φανόταν.

"Επειτα ξαναγύρισε νὰ ζεσταθῇ λίγο στὴ φωτιά τῆς κατασκηνώσεως τοῦ κα' ἔτσι ἐμψυχώθηκε κάπως. Κατόπιν ξανακατέθηκε σὺ ποτάμι.

Τὸ ἀλόγεμα ἄρχισε νὰ πέφτῃ χιόνι φιλὸ καὶ σκληρὸ σάν κρύσταλλο. "Επειδὴ δὲν φουόσε καθόλου ἀέρας, ἡ λευκὴ νιφάδες κατέβαιναν ἀκάθετα μετ' πένθημ μονοτονία.

Ὁ Μόργκανσον ζάωσε σ' ἕνα θαυόλυμα τοῦ ἐδάφους, κάτω ἀπ' τὸ ἀκούραστο χιόνι, μετ' τὰ μάτια κλεισμένα καὶ μισοκλεισμένους, μετ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀπάνω στὰ γόνατά του. Δὲν μποροῦσε τώρα νὰ βλέπῃ, μὰ τ' αὐτιά τοῦ εἶχαν τὸ νου τοῦ.

"Ὡστόσο οὔτε μὰ ὕλακὴ σκάλουν, οὔτ' ἕνα τριξίμο ἐλκιδρου, οὔτε μὰ κραγὴν τῶν ὀδηγῶν δὲν δύναντο τὴ σωπῇ.

Κατὰ τὸ δειλινὸ, ὁ Μόργκανσον ξαναγύρισε στὴ σπηρὴν τοῦ, ἔκοψε μερικὰ ξύλα, ἔφαγε διὰ γαλέττες καὶ κοικοιούθηκε κάτω ἀπ' τὶς κουβέρτες τοῦ.

Μὰ δὲν εἶχε φάει ἀρκετὰ καὶ γι' αὐτὸ κοιμήθηκε ταραγμένα, σπριφυρίζοντας γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ τοῦ σὲ κάθε στιγμῇ, στενάχοντας καὶ μουγκίζοντας. Τὰ μεσάνυχτα, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῇ περὶ, σηκώθηκε κα' ἔφαγε μὴ ἀκόμα γαλέττα.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἡμερῶν πὸν ἐπακολούθησαν, τὸ κρύο ἔγινε ἀκόμα πὸν ἔντονο. Ὁ Μόργκανσον πρόσθεσε διὰ τέσσερες γαλέττες τὴν ἡμέρα ἵπταν ἀνεπαρκεῖς νὰ θρέψουν τὸν ὀργανισμό τοῦ καὶ γι' αὐτὸ κανόνισε τὴν τροφὴν τοῦ τρεῖς γαλέττες τὸ πρωί, τοῖα τὸ μεσημέρι καὶ ἄλλες τρεῖς γαλέττες τὸ βράδυ. Στὸ ἐντομεταξὺ ἔπινε ἀναρτήματα ποτήρια βρασμένο ἐλαιόξυλο γιὰ τὸ σφοδρὸ τοῦ.

Τὴν πέμπτη μέρα, καθὼς ὁ Μόργκανσον παραιμόνευε, εἶδε ἔξω φανὸν κατὰ τὸ βορρᾶ μὴ σκοτεινὴν σιλουέτταν πὸν μεγάλωνε ὀλοένα. Ἄμεσως ἐτοιμάστηκε. Ἀφοῦ πρῶτα δοκίμασε τὸ δόλο τοῦ ἀν' λειτουργεῖ καλά, ἔπειτα γονάτισε μέσα στὴν τρύπα τοῦ, ἔχοντας τὸ δάτυλό τοῦ στὴ σκανδάλη.

"Αἰα ἡ σκοτεινὴ σκὰ προχώρησε κάτω, μπόρεσε καὶ διέκρινε πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πὸν ταξίδευε πεζός, μόνος του, χωρὶς σκυλιά, χωρίς ἔλκιδρο, χωρίς τίποτε.

Ὁ Μόργκανσον μύνασε. Τὸ θῆραμα ἦταν ἀσήμαντο. Ὡστόσο ἐτοιμάστηκε νὰ προβολήσῃ, ὅταν ἔξωφρα εἶδε πὸς ὁ ταξιδιότης ἦταν ἕνας πτωχὸς Ἰνδός.

Ὁ Μόργκανσον ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀπογοητεύσεως καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

ὡς καὶ ἔπρε τὸ δόλο τοῦ νὰ πέσῃ κάτω. Ἐντομεταξὺ ὁ Ἰνδός, ἐξακολουθώντας μετ' δυσκολία τὸ δρόμο τοῦ, πέρασε μπροστὰ

του καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίστηκε κατὰ τὸ νοτιὰ.

Ἡ ἀποτυχία αὕτη δὲν ἀποθάρρυνε καθόλου τὸ Μόργκανσον. Πεναντίας σκέφτηκε νὰ κινήσῃ πὸν μεθοδικὸ τὸ καρτερί τοῦ. Πῆρε πὸν μετ' τὸ δόλο τοῦ λίγο πὸν πῶς, ὡς τὴν εἰσοδὸ ἐνὸς βάλτους, νάμμεσα στὶς ἱτίες καὶ σὲ πικρὸν ἑλκιδρο.

"Εκοψε ἕνα ἀπ' τὰ δέντρα αὐτὰ καὶ σὺ ἀπομεινά τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἔκανε ἕνα θαυόλυμα, ἀπάνω σὺ ὅποιο τοποθέτησε τὸ δικανὸν τοῦ μετ' τὸ στόμιό τοῦ γυρισμένο πρὸς τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Ἐπὶ θὰ μποροῦσε νὰ σκοπεύῃ στὰ σίγουρα, χωρὶς νὰ φοβάται νὰ καταστραφῇ ἀπ' τὴν τρομερὰ τῶν παγωμένων χειρῶν τοῦ. Ἐπὶ σὺ μέρος αὐτὸ, τόσο ὁ ἴδιος, ὅσο καὶ τὸ δόλο τοῦ, δὲν φανόταν πὸν δόλου.

"Ἦταν περὶ φθινόπωρο κα' ὅσο ἡ νύχτες γινόντουσαν μεγαλύτερες, τόσο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, πὸν ἐπέτρεπε σὺ Μόργκανσον νὰ βλέπῃ τὸ ποτάμι, λιγότενε.

"Ἐτσι ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα πὸν ὁ Μόργκανσον δεινόταν, ἔκινε τὸν μετ' τὸν ποταμὸν κατὰ τὸ νοτιὰ, πέρασε μέσα σὺ σκάνη, πὸν νοντας τὰ κρυφάματά τοῦ ν' ἀντιπρὶν.

Μέσ' στὴν ἀδυναμία τοῦ νὰ δρᾷ, ὁ Μόργκανσον ἔπρε νὰ μισοῖ τὶς γαλέττες τοῦ μετ' μὰ θλίβετὴ ὀργή. Ἡ καταστροφή τοῦ σωματιοῦ ἔναντιον τοῦ νὰ δρᾷ, ὁ Μόργκανσον πέρασε μέσα σὺ σκάνη, πὸν νοντας τὰ κρυφάματά τοῦ ν' ἀντιπρὶν.

Μέσ' στὴν ἀδυναμία τοῦ, ἄρχισε νὰ φαντάζεται αὐτὸ τὸν ὄμο, πὸν δὲν τὸ εἶχε δεῖ. Τοῦ ἔφρανε τὴ ζωὴ κα' ὅμο εἶχε περᾶσει.

"Ενὸ αὐτὸς βρισκόταν ἐκεῖ, χαμένος μέσα σὺ χιόνι, καὶ τὸν τὴν παγωμένην τοῦ σπηρῇ, νοιώθοντας τὴ ζωὴ τοῦ νὰ σπῇ, τὸν ἔλλειπε τροφήν τοῦ εἶχε ἐξασθενήσει μετ' τὸν σπῇ τοῦ νὰ μισοῖ νὰ σπῇ νὰ πῶς τὰ πόδια τοῦ, τὸν ἔλκιδρο αὐτὸν πὸν σκάλουν γιὰ νὰ τὸν παραδοῖ, τρεφῇ γιὰ νὰ ἔπρε νῶν τοὺς ἐπιβάτες τοῦ καὶ χρυσάφι πὸν δὲν ἔπρε πέρασε νὰ ξαναγύρισον πρὸς τὴν θάλασσαν πρὸν ἦλιο, πρὸς τὸν πολιτισμό...

Μὲ πὸν δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἐλκιδρο, πὸν εἶχε αὐτὰ τ' ἀγαθὰ, ἐξαφανίστηκε : Ἄνῃκε μισοῖ αὐτὸν καὶ σὲ κανέναν ἄλλον. Ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ.

Αὕτὴ ἡ σκέψις τοῦ γίνεκε, ὅλη τὴ νύχτα, τὴν τρομερὸς ἐφάλητ.

"Όταν ἔπινε εἶδε πὸς τὸν ἄλκιδρο πλῆθος τοῦ τέλος τοῦ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ περιορίσῃ τὴν τροφὴν τοῦ τέσσερες γαλέττες, διὰ τὸ πρὸν καὶ διὰ τὸν ὄμο. Μὰ ἀπ' αὐτὸ ἡ ἀδυναμία τοῦ μεγάλωνε καὶ περισσότερο καὶ τὸ κρύο τὸν δάγκανε μετ' περισσότερο σκληρότητα.

"Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμονεῖ αὐτὸν σκάνη τοῦ τὸ ποτάμι, σὺ ὅποιο πρὸν ζωντανὸν φανόταν.

"Επειτα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ σφοδρὸ τοῦ νὰ περᾷ ἀπὸ τὸ πρῶτο τὸν στάδιο σὺ δεύτερο. Καὶ τὸν τέλεμα ἦταν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἄρχισε νὰ φουόσει.

"Εν τούτοις φουόσαν τὰ πόδια τοῦ κα' οὔτε πὸν ἐννοοῦσε κάθε νύχτα τὸν κρατοῦσαν ἄνεμα καὶ δεκαπλασιάζονταν.

Καὶ σὺ νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ, τὸ κρύο μετ' σὺ ἀκόμα περισσότερο. Ἡ θερμότης κατέβαινε κατέβαινε, κατέβαινε... Σαραντὰ, πενήντα, ἔπρε

καθόλου ἵπτο τὸν μετ'...

Τοῦ κάκου ὁ Μόργκανσον προσπάθησε ν' ἀντιπρὶν κατὰ τὸν τρομερὸν κρύον, ἐξακολουθώντας νὰ παραμονεῖ σὺ ποτάμι. Τὸν ποτέλεμα ἦταν νὰ χάσῃ τὸν ἕνα τὸν ἀντίχειρα πὸν πάγωσε ἐν τῇ μέσῃ. Ἀμέσως ἀναγκάστηκε νὰ καταρῇ στὴ σπηρὴν τοῦ. Μὰ πὸν εἰρονομία ! Τὸ ποτάμι ἐμψυχώθηκε ἔξωφρα.

Διὰ ἔλκιδρο πέρασαν τὴν πρώτη μέρα, καὶ ἄλλα διὰ τὸν τερεν...

"Όταν τὸ κρύο λιγότενε, ὁ Μόργκανσον ξαναγύρισε ἀπάνω σὺ σκάνη τοῦ, μὰ τὸ ποτάμι εἶχε ἐξημερῇ πάλι.

"Ἐπ' ὀχτὸ μέρες στὴ σειρά παραμόνευε καμποιρασμένος αὐτὸν σὺ χιόνι, καὶ κανένας δὲν φάνηκε. Εἶχε λιγότενε ἐντομεταξὺ τὴν τροφὴν τοῦ σὲ μὴ γαλέττα πρὸν καὶ βράδυ...

"Ἐξωφρα ἕνας ἄνθρωπος πέρασε ἀπ' τὸ ποτάμι. Ὁ Μόργκανσον ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν ταχυδρόμο. Μὰ τὸν νὰ ἐπείθῃ ἐναντίον τοῦ ἦταν ἀστέιο, γιατί ἡ ἐξαφάνισις τοῦ δὲν θὰ περνοῦσε ἀπαρτήσῃ.

Τὴν ἰν' αὐτὸ δὲν ἔκανε τίποτε.

Τέλος τὸν ἄλκιδρο τὸν σὴθηκε ἐντελώς...

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ τύχη φάνηκε σὺ νὰ τὸν εἶνοι. Καθὼς ἔβγαλε ἀπ' τὴ σπηρὴν τοῦ, ὁ Μόργκανσον εἶδε μὴ τρεπτάσῃ αὐτὸν, πὸν ποῖα δεινόταν τὸ βάλτο, τραπέζια μέτρα μακριὰ ἀπ' αὐτὸν. Τὸν θὰ τοῦ ἐξοφάριζε τὴν τροφὴν τοῦ γιὰ πολλὴν καιρὸ.

"Ἐννοῖσε ἀμέσως τὸ αἷμα τοῦ νὰ βράξῃ καὶ τὴν ταχύτερα ὀλόφθορ, γρήγορος σὺ ἀσπράτῃ. Ἀρπάξε τὸ δικανὸν τοῦ, σκόπευσε μετ' προσοχὴ καὶ κατέβηκε σὺ σκάνη τοῦ τὸν ὄμο.

Τὸν σφοδρὸν βαρὺ ἐπᾶν σὺ χιόνι.

Ὁ Μόργκανσον ἔπρε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὰ ἦταν τόσο ἐξαντλημένος, ὡ-

Ὁ Μόργκανσον πῆρε τὸ δικανὸν τοῦ καὶ κατέθηκε ὡς τὸ ποτάμι...

(*) Σ κ ο ρ ρ ο τ ο, τρομερὴ ἀρρώστια τοῦ στομάχου, ἀπ' τὴν ὁποία ὑπέφερε κα' ὁ ἴδιος ὁ Γκάκ Λόντον, ὅταν γύριζε σὺ Κλόντικε ὡς χρυσόθηρας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Μ.

Προφαντὴ ἐμφάνισις εἰς τὰ Ἀθηναῖα σαλόνια καὶ ἀκριβέστερα ἐν Παρισίῳ, ἀκριβὲς δὲ τι χρειαζέται γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς περὶ τῆς σπῇ τὸν Ἀθηναῖο κόσμον. Χαρακτηριστικὴ φυσιογνωμία καὶ ντυσμο εἰσπεκτικῶς. Αἰδοῦσαι διενετημένα μετ' μαεστρίαν. Σημειώματα ἐπιτυχῶς διεκρίσεως διὰ τὸν δέξωσαν, ὅταν πρὸ ἑτῶν ἦτο σὺς Ἀθήνας «Νὶ δὲ» «Νὶ κοινὸν» δὲ ἀπὸ ἀνωτέρους κύκλους, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ μεσίων. Τώρα μεσορράνεια σὲ αὐτοκαλούμενες χαλάρωσις κλίμας, σὲ Τέννις, σὲ Γκόλφ. Σημπερσισμὸς δὲ δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη δυσκολία γιὰ τὰ διδία τῶν κοσμητῶν κύκλων, ἕνα μυστέριο, μὴ πρὸς γαλλικὸν, καὶ λίγο «Σόνιτ-λάι» εἶνε ὑπερβαρὺ ἐφῶκα γιὰ ν' ἀπατήσῃ κανεὶς τὸ εὐτελὲς αὐτὸ πασσατόρι.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν προσεχὴ Δευτέραν θὰ τελεσθῶν οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος Σ. Π. μετὰ τὸν Κ. Η. εἰς τὸ «Πιτ Παλά» στὰς 11 π.μ.

—"Ἡ τουαλέττα τῆς νύμφης εἶνε ἀπλοσύστη.

—Προσκλησὶς σὲ εὐρωπαικὸν κύκλον κεκλημένον, αἱ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν θὰ προσέλθουν μετ' λευκὰς τουαλέττες.

—Ἐπὶ τὴν ἐγκαίριαν τὴν ἀρίστην τοῦ Λαρκου πολέμου πλοῖον, παρθετὴ γέμια, εἰς τὸ ὅποιον παρεκλήθησαν Προσθητογὸς καὶ ἡ Κ. Ἐλενα Βενιζέλου, Πρόεδρος τῆς Δανίας, ὁ Πρόεδρος Κ. Μανούσης, ὁ Κ. Ἀντρέσεν, ὁ Ναύαρχος Κ. Γ. Πανάς, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Στόλου Κ. Δεμιστῆς, ὁ Ἀρχηγὸς Ἑπαιτείου καὶ ἡ Κ. Λουῖς. καὶ Κ. Ν. Μακροῦδης. καὶ Κ. Βικέλα, ὁ Κ. Γ. Μελάς.

—Θαμώσις ἐμφανισίς ἡ Κ. Γ. Μελάς μετ' ἐμπνευμένη μαῦρο καὶ λευκὸ καὶ ἡ Κ. Πανάς μετ' μουσελίνα μπλε-σέλ καὶ λουλούδια ἀσπρά.

—Ἐπίσης παρθετὴ γέμια πρὸς τιμὴν τοῦ Κυβερνήτου καὶ τῶν ὁμογενεῶν ἐπὶ τοῦ «Ἀδέρωφ».

—Παρακλήθησαν Ὑπουργὸς καὶ ἡ Κ. Ἀργυροπούλου, Κ. καὶ Κ. Λουῖς, Κ. καὶ Κ. Γ. Πανάς, ὁ Κ. Δεμιστῆς, Πλοίαρχος Κ. Θεοδόσης, Κ. καὶ Κ. Βικέλα, Πρόεδρος τῆς Δανίας, Κ. καὶ Κ. Γ. Μελάς, κλπ.

—Ὡριστὸς ἦτο ὁ χορὸς πὸν ἐδόθη τὸν παρελθόν Σάββατον εἰς τὸν κήπον τοῦ Τέννις.

—Χαριεστατὲς δεσποινίδες μετ' σιλουέττες εὐλύγιστες, τουαλέττες αὐτοῦ-νταίρι, συμπληρωμένες μετ' μικρὰς κῆς, σὲ χροῖατα ζωηρά. Τὰ πρῶτα τῆς ὁμορφίας ἀπεδόθησαν στὴ δὲν Εὐδοκία Καραϊσκάκη, φέρουσιν γὰρ μετ' τουαλέττα.

—Μεταξὺ τῶν κυριῶν ἕνα ἰδιορρυθμὸν λουλούδι ξανθὴς εἰμορφίας ἡ Κ. Μαλαμίδη, μετ' τουαλέττα ἐμπνευμένη.

—Ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία καὶ ἐλεγχάντη σιλουέττα ἡ Κ. Παπαδάκη.

—Ἐνα γκρουπ ἀπὸ κομψῆς μετ' ἄσπρα φορέματα ἦσαν ἡ Κ. Ἀρ. Λαδοπούλου, ἡ Κ. Αἰζ. Ματζίνα, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε τὸ φορέμα τῆς μετ' μὴ μικρὴν ἀπλ.—μπλε σέλ καὶ ροζ—, ἡ Κ. Βούλτσου μετ' ἄσπρα ἑλπίς τουαλέττα.

—Μία ἐμφάνισις πὸν ἄρεσε πολὺ, ἦτο ἡ δις ντὲ Ζογκέμ μετ' μπλε σέλ στέιν τουαλέττα.

—Ἡ Κ. Νάδια Κυριακοῦ γοητευτικὴ, μετ' μαῦρο φορέμα βισονὶ καὶ βέστα μὴ ντὲ πᾶσι.

—Χαρακτηριστικὴ εἰμορφία ἡ δις Ἐντὴ Διπλαζάου, μετ' ἄσπρα ἑλπίς.

—Στὸ Γκόλφ τ' ἀπογεύματα

στε οὐλὴ ἔκανε διὰ βήματα, ἔπρε κατὰ ἀνάσθητος.

—Όταν συνῆλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία τοῦ, ἄρχισε νὰ σφρατίζῃ στὰ πόδια τοῦ, γιὰ νὰ φθῇ ὡς τὴν σωματιοῦ ἄλκιδ.

—Όταν ἔφρασε τέλος ἐκεῖ, ἔπρε ἐπᾶν σὺ πελώριο ὄμο κα' ἄρχισε νὰ γελᾷ σὺν τρελλός.

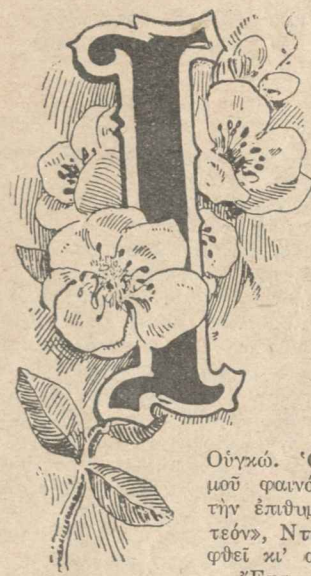
—Ἐπειτα ἔπρε τὸ πρῶτόν τοῦ μετ' σὺ χέρια τοῦ, ἐξακολουθώντας πάντα νὰ γελᾷ νευρικὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
 ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08)
 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
 Έσωτερικὸν δι' ἐν ἔτος Δρχ. 150 ἢ ἔσωτερικὸν Ἀπρ. Ἀγγλίας Μία
 καὶ δι' ἑξάμηνον 80 ἢ Ἀμερικῆς δολάρια 6.
 καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑπτά συνδρομὴ Σελίνια 30.
 Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα θέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
 Ἱδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» Κ. ΚΑΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
 Τίμη ἐκάστου φύλλου Δρχ. 3.
 ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :
 Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York
 Ἐν Ὑ. Σ. Α. ἐν Αἰγύπτῳ - Σουδάν ὁ Κ. Χριστόδουλος Σπυρίδης, 12
 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ Κ.
 Γεδυρ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.
 ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ἘΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν
 τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, General
 P. O. Box 497, NEW YORK, CITY

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΔΟΥ σήμερα, όπως σ'ας υποσχέθηκε, αρχίζουμε τη δημοσίευση των πιο ενδιαφερόντων σελίδων της δραματογραφικής αυτοβιογραφίας της μεγαλύτερης καλλιτέχνιδος των τελευταίων χρόνων Σάρας Μπερνάρ. Η Σελιδας αυτές, ελπίζουμε θά βλάψουν τους αναγνώστες μας.

«Κατά το 1871, όταν ακόμα έπαιζα στο «Οντέον», μ'αβήγγειλαν μ'α μέρα με τρόπο μυστηριώδη κ' επίσημο, ότι θ' ανεβάσαμε προσεχώς έργο του Βίκτωρος Ουγκώ.

Εκείνη την εποχή, είχα ακόμα το μυαλό μου παραπορευόμενο και περιστασιασμένη καθώς ήμουν από ενομπθαμιστάς, περιφρονούσα τον άβαντο-ποιητή, αν και είχα διαβάσει τ' έργο του με αληθινό πάθος.

Παρ' όλα αυτά, είχα μεγάλη επιθυμία να παίξω στο «Ρουί-Μπλάς» του Ουγκώ. Ο ρόλος της βασίλισσας στο έργο αυτό μου φαινόταν γοητευτικός! Άνακοίνωσα λοιπόν την επιθυμία μου αυτή στο διευθυντή του «Οντέον», Ντυκονέλ, ο οποίος μου είπε πως είχε σκεφθεί κ' αυτός το ίδιο πράγμα.

Έτσι, έπειτα από λίγες μέρες, αφού κατορθώσαμε να πάρουμε και την άδεια του ποιητού, αναγγέλλουμε το έργο. Η πρώτη παράσταση του θά γινόταν στις 6 Δεκεμβρίου 1871 στο σπίτι του Ουγκώ. Ήμουν όμως τόσο παραχαϊδεμένη απ' τους θαυμαστές μου, οι οποίοι δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να με λιβανίζουν διαρκώς, ώστε με πείραζε το γεγονός, ότι ο Ουγκώ δεν ήθελε να ένοχληθώ και μ'ας προσηκούσε στο σπίτι του τη στιγμή που ή άναγνωσα έγραφε να γίνω στο θέατρο, όπως γινόταν και μ' όλα τα άλλα έργα.

Το είπα αυτό την ίδια μέρα κούλας στους φίλους μου κ' άμέσως γυναίκες κ' άντρες φώναζαν μ' αγανάκτηση:

— Πώς; Αύτος ο άνθρωπος που ως χθές ήταν εξόριστος, τολμάει να ζητάει από το είδωλό μας, απ' τη βασίλισσα των καρδιών, απ' τη νεράιδα των παρμηνιδιών, να πάει στο σπίτι του;... Είναι πρωτάκουστο!... Φρόνη!...

Όλη η μικρή μου αλλη είχε άναστατωθεί. Κανείς δεν μπορούσε να σταθεί στη θέση του κ' έλοι με συμβούλευσαν να μην πάω στο Ουγκώ, τον οποίο χαρακτήριζαν με τα χειρότερα επίθετα.

Σ' αυτή την κατάσταση βρισκότουσαν τα πράγματα, όταν έφτασε στο σπίτι μου ο στρατηγός Κονουριέ, ο οποίος ήταν καθημερινός μου επαινετής.

Άμέσως οι φίλοι μου έσπευσαν να τον πληροφορήσουν τί συνέβαινε. Τότε αυτός, μονομόνη έγινε κατακόκκινος για τις άνοησίες που έλεγαν έναντιόν του μεγάλου ποιητού, μου είπε:

— Μπορείτε βέβαια να μην πάτε, γιατί δεν βλέπω κανένα λόγο να μη τηρηθούν κ' αυτή τη φορά ή καθιερωμένες θεατρικές συνήθειες. Μά φροντίστε να δικαιολογηθείτε άπέναντί του κ' έλοι το σεβασμό που όφείλει κανείς στη μεγαλοφυΐα του. Γράψτε τον πάς είστε άρρωστη.

Άκολούθησα τη συμβουλή του καλού μου φίλου και ίδου ή έπιστολή που έστειλα στον ποιητή:

«Κύριε, ή βασίλισσα της Ίσπανίας (αυτός ήταν ο ρόλος που θάπαιζα στο «Ρουί-Μπλάς») κρονώλογησε και ο άρχιστάς της της απαγόρευσε να βγεί έξω. Εξέρετε καλύτερα από κάθε άλλο την έθιμοτυπία της Αδής της Ίσπανίας. Διηγήθηκε λοιπόν τη βασίλισσά σας, Κύριε, κ' έλάτε στο θέατρο για την άναγνώσι».

Νά τώρα και ή απάντησή του Ουγκώ, την οποία έλαβα το ίδιο βράδυ:

«Είμαι δούλος σας, κυρία. ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ».

Την άλλη μέρα πράγματα ήρθε ο Ουγκώ στο θέατρο κ' έγινε ή άναγνώσι στη σκηνή. Έτσι γνώρισα το τέρας!... Πόσο όμως ή γνωριμία του κ' έκανε να θιμώσω έναντιόν των φίλων μου, οι οποίοι μου είχαν φουσκώσει το μυαλό.

Α! ήταν γοητευτικός!... Και τόσο πνευματούδης, τόσο λεπτός, τόσο ευγενής, τόσο καλός προς τους ταπεινούς!... Και πάντα ειθύμιος...

Η Σάρα Μπερνάρ στο ρόλο της βασίλισσας, στο «Ρουί-Μπλάς».

Δεν άποτελούσε βέβαια τον ιδανικό τύπο του έλεγαν άνθρωποι, αλλά τα λόγια του και ή κινήσεις του είχαν τόση γλυκύτητα, που τον δίδαν έξαιρετικό άριστοκρατισμό.

Άπήγγελε άσχημα τους στίχους, μ'α είχε την άδεια να τον άλλους να τους λένε περίφημα. Κατά τη διάρκεια των δοκιμών έκανε διάφορα σκίτσα των ήθοποιών. Συχνά πάλι, για να άποστη με κανέναν απ' τους ήθοποιούς, του μιλούσε σε στίχους! Μ'α άφη ένώ προσπαθούσα στις πρώτες να πείσω κάποιο ήθοποιό να άπαιτη άσχημα, στενοχωρημένη στο τέλος κάθισα σ' ένα τραπέζι, περτάς τα πόδια μου. Άμέσως ο Ουγκώ σηκώθηκε και, διακρίνοντας τη όρηχότα, φώναξε:

Πού άκούστηκε βασίλισσα (έτσι και όταν παίζα) να κάθεται έτσι άπρεπα επάνω στο τραπέζι;

Πήδησα άμέσως απ' το τραπέζι, λίγο στενοχωρημένη, φέρτας να βρω καμιά φράση έξυπνη ή πικάντικη για να του άπαντήσω. Μ' έπειδή δεν εύρισκα τίποτε, έμεινα σιωπηλή, κρατώντας με άποσπότη τη δυσάρεστιά μου.

Μ'α μέρα που ή πρόβα είχε τελειώσει νωρίτερα, στεκόμουν πα παράθυρο, περιμένοντας κάποια φίλη μου που θάρχιζαν για να μ'α πάρη να βγούμε μαζί έξω. Έκπαιτα το πεζοδρόμιο, επάνω στο οποίο περπατούσε ο Ουγκώ, όπως μόλις είχε φύγει απ' το θέατρο.

Έξαφνα μ'α γρή η γυναίκα τράβηξε την προσοχή του. Η γυναίκα αυτή είχε άποθέσει κάτω ένα μεγάλο μπόγο μ' άπορόφορα κ' έ σκοτούζε το μέτωπό της, απ' το οποίο κυλούσαν, παρ' όλα τ'α κ' χοντρές σταγόνες ιδρώτος. Άνοιγε διαρκώς το ξεδιοντισμένο π'α της για να άναπνεύσει και τα μάτια της φάνερναν άνησχυα θός έκπαιτα θλιβερά την πλατεία λεωφόρο, που έφερε να άπαιτη και στην όποια διαστανωνόντουσαν κατά δεκάδες άμ'α, λαορρεία και κάρρα.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ την επήλπιε τέλος και ύστερ' από μ'α στιγμή συνωμία, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χοντρό νόμισμα και της το έδωσε. Έπειτα, βγάζοντας το καπέλό του, και με τη γ'α στη, φροτώθηκε το μπόγο και διέσχισε τη λεωφόρο, ενώ ή φωνή γυναίκα τον άκολουθούσε κατάκληρητη.

Κατέβηκα άμέσως τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες για να πάρη τον ποιητή, μ'α στην είσοδο του σπιτιού μου συνάντησα το φίλο μου Σιγώ κ' ως ότου να του εξηγήσω τί συνέβαινε, ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε εξαφανιστεί.

Την άλλη μέρα, μόλις είδα τον ποιητή, του είπα ότι είχα δ'α λ'αμωρή αυτή πράξη του...

— Α! μου είπε τότε με μουσκεμένα μάτια ο Πάβλ Μαρξ, ή κ' κάρδος φίλος του Ουγκώ, ο οποίος ήταν παρών. Δεν περτάει ήμ'α χωρίς ο άγαπητός μας ποιητής να κ'άνη μ'α τέτοια πράξη.

Γεμάτη συγκίνηση, φίλησα τον Ουγκώ και πήγα μ' άρχισα τις δοκιμές μας.

Α! ή δοκιμές του «Ρουί-Μπλάς»! Δεν θ'α τις ξεχάσω ποτέ μου. Τόσο γοητευτικές και γεμάτες χ'α ήσαν! Μόλις παρουσιάζονταν ο Ουγκώ, όλη φωνή ζόντουσαν γύρω του...

Η 26 'Ιανουαρίου 1872, κατά την ή οποία έδόθη στο «Οντέον» ή πρεμιέρα του «Ρουί-Μπλάς», ήταν για το θέατρο μ'α μ'α μεγάλη όση. «Ο,τι έκπαιτα είχε να έμπεδείη το Παρίσι, είχε δώσει φωνή στη μεγάλη αίθυσά του.

Η ήμέρα αυτή ξεσκασε τον έλαφο-π'α που σέπαζε άόμοια το μέλλον μου και κατάλαβα πως θ'α γινόμουν ένοδη. Ήμουν ως την ήμέρα αυτή ή «Μικρή Νεράιδα» των καλλιτεχνών και των φοιτητών. Απ' την ήμέρα αυτή όμως έγινα ή «Έκπαιτα» του Κοινού.

Λαχανισμένη, ζαλισμένη, μεθυσμένη απ' την επιτυχία μου, δεν ήξερα τί ν' άπαντήσω στις άτελείστες εκδηλώσεις μου. μ'α μ'α, που άντηχούσαν απ' τα θεατρικά κ' απ' την αίθυσά κ' ή όποιες έπαιτα βαλόντουσαν διαρκώς ζοηρότερες.

Έξαφνα είδα το πλήθος να παρταξέ με σεβασμό και ν' άνοήγη ένα άόμοιο. Κι' άντίκρισα τον Βίκτωρα Ουγκώ να έ ευθύνεται προς μένα... Μέσα σ' ένα ένο τερόλεπτο τότε διηγήθηκε όλες τις ήμ'α σκέψεις που είχα στο μυαλό μου για την άπαιτη αυτή μεγαλοφυΐα και θ' ήμ'α εκείνη άκριβώς τη στιγμή, που διόλου ή ζωή μου άνοιγε τα φτερά της να φωνάξω τη μετάνοιά μου και να του έμ'α.

ΛΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ

Μ'α φορά κάποιος άνθρωπος έπαισε ένα μικρό πουλί που τον είχε παρταξέ με το τραγούδι του.

— Τι θ'α με κ'άνεις; τόν ρώτησε το πουλί. «Όταν θ'α βρίσκωμαι παρτασμένο, δεν θ'α κ'ελιάδω. Άν θέλ'α πάλι να με φ'ας, δεν έμ'α άόμοια άρεκά μεγάλο. Άφ'α με έλευθερο κ' έγώ θ'α σου έμ'α τρεις συμβουλές που θ'α σε άφελήσουν πολύ.

— Πες μου τες και σ' έλευθερώω, άποκρίθηκε ο άνθρωπος.

— Η πρώτη είνε: «Ό,τι δεν μπορείς να φτάσης μ'α άγωνί-ζου να το πιάσης». Η δεύτερη είνε: «Πάψε να επιθυμής ό,τι δεν μπορείς ν' άσχετήσης». Και ή τρίτη είνε: «Μην πιστεύής κατ'α που είνε άπιστευτο».

Ο άνθρωπος είπε πως ή συμβουλές αυτές του ήσαν άνόφελες, έμ'α κατά τη συμφωνία που είχαν άφαισε έλευθερο το πουλί.

Έκαμ'α πολύ άσχημα να με άπολύσης, του φώναξε τότε το πουλί σ'αν έλευθερώθηκε, γιατί έγώ έξω μέσα στο σώμα μου ένα μαρμαράκι μεγαλειότερο απ' αύτό, που θ'α σ' έκαμε π'αμ'αλοτο.

Ο άνθρωπος τότε, τρελλός από τη μανία του, άρχισε να τρέχη προσπαθώντας να πιάση το πουλί.

Έκπαι όμως το έφρανε δίλονα και στο τέλος όταν τον είδε που παρταξέ με το έμ'α:

— Βλέπεις πως δεν ήσαν άνόφελες ή συμβουλές μου και μάλιστα ή πρώτη; «Ό,τι δεν μπορείς να φτάσης μ'α άγωνί-ζου να το πιάσης». Λοιπόν πάψε να με κ'άνεις, Χριστιανέ μου...

Τότε ο άνθρωπος κάθισε κάτω απ' το δέντρο, απ' όπου του μιλούσε το πουλί, κ' άρχισε να κ'αίη και να τραβά τα μαλλιά του.

— Άλλά κ' ή δεύτερη συμβουλή μου δεν είνε περτάτη, άποκρί-θηκε το πουλί. Άν ήξερες το «Πάψε να επιθυμής ό,τι δεν μπορείς ν' άσχετήσης», δεν θ'α βασανίζονταν άόμοια όπως τώρα.

Κι' έπειδή εκείνος εξακολουθούσε τα κ'αμ'ατά του, το πουλί πρό-σπεσε:

— Όσο για την τρίτη συμβουλή, αν την καταλάβαινες κ' απ'α, θ'α γλίτωνες από τόση στε-νοχωρία και τόση θλίψη. Πώς μπορείς ν'α μέσα στο σώμα μου ένα μαρμαράκι μεγαλειότερο απ' αύτό, άπο το σώμα μου δ'όκλη-ρη είνε μικρότερο απ' αύτό; Λοι-πόν «Μην πιστεύής κατ'α που είνε άπιστευτο, και πάψε να κ'άνεις»...

σώζε τον θαυμασμό μου και την επ'αμωσή μου.

Μ'α πριν ακόμα μπορέσω να μιλήσω, είδα τον Ουγκώ να γο-νητίζε μπροστά μου, να πάρη την όποια μου χέρια, να με φέρη στη χείλη του και να μ'αβρ'α με συγκίνηση:

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!...

Έτσι λοιπόν... Μ' έμ'αριστούσε αυτός; Αύτός, ο μέγας Βίκτωρ Ουγκώ, που όποιο ή ψυχή ήταν τόσο όμοια και του όποιο ή μεγα-λοφυΐα γεμίζει όλόκληρο τον κόσμο... Αύτός, που όποιο τα μεγαλό-δοξα χ'α σκόρπιζαν γύρω σ'αυτούς σ' όλους τους ήθροιστάς του!...

Α! πόσο μικρή ήμουν, πόσο ντροπαλισμένη κ' ευτυχισμένη συ-γκίνητος...

Έπειτα ο Ουγκώ σηκώθηκε κ' άρχισε να σ'αγγ'α τα χ'αρια που έκαλόντουσαν απ' όλες τις διευθύνσεις προς αυτόν, βρίσκοντας για τον κατένα τη λέξ'α που του ταίριαζε.

Πόσο ήταν όμοιος εκείνο το βράδυ με το πλατό και φωτισμένο του μέτωπο, με τ' άσημένα μαλλιά του, με τα γελαστά και λαμ'αρά μάτια του.

Μ'α τ'αμ'ακ'α να σιχτώ μέσ' στην άγκαλιά του, άγκάλιασα τον καλό και άποσπαιμένο μου φίλο Ζιραντέν κ' άρχισα να κ'αίω.

Τότε εκείνος μ' έτράβηξε σε μ'α γωνία και μου είπε στοργικά:

— Τώρα δεν πρέπει να μεθύσεις απ' τον θρίαμβό σας αυτό... Δεν πρέπει τώρα που είσαστε στεφανωμένη με δ'αφνες, να κάνετε επι-π'αμ'α π'αμ'α... Πρέπει να είστε πιο πειθαρχική, πιο τακτική, πιο κοινωνική...

Έγώ τον έκπαιτα και του άπάντησα:

— Εξώ, φίλε μου, ότι δεν θ'α γίνω ποτέ ούτε πειθαρχική, ούτε τακτική... Θ'α προσπαθήσω να γίνω κοινωνική... Αυτό είνε το μόνο που άποφ'α να σ'ας υποσχεθώ. Όσο για τις δ'αφνες μου, σ'ας άο-λ'αμ'α, γιατί το άισθάνομαι καλά αυτό, ότι δεν θ'α πέσουν ποτέ απ' το κεφάλι μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συ-νέχεια.

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ... ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!...

Όπως σ'ας υποσχέθηκε δημοσιεύουμε σήμερα τις τελευταίες άπαντήσεις επί του ερωτήματος του «Μπουκέτου»:

— Άν σ'ας επ'αρείνα να γυμρευθ'ατε μ'α απ' τις διάσημες γυναίκες της Ίστορίας, ποιά απ' όλες θ'α διαλέγατε για σύζυγό σας και γιατί;

Στο ερώτημά μας αυτό, άπαντά σήμερα πρώτος, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ.

Ο κ. Μενάρδος περιφρονεί τις ιστορικές γυναίκες. Δεν ένωσει να... προσφέρει την χείρα του σε καμιά εξ αυτών και άπαντά:

— «Όλες α'ι γυναίκες της Ίστορίας έχουν ενδιαφέρον ως ιστορικά πρόσωπα. Καμμία όμως δεν θ'α ήθελα ως σύζυγό μου».

Δεν είνε όμως της ίδιας γνώμης και ο γνωστός καλλιτέχνης κ. ΠΕΡ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ.

Ο κ. Γαβριηλίδης έκπαι και ποθεί άταξάπασας τ'ας ιστορικές κυρίες. Κι' ένωσει να κ'άνη... σ'αμ'αλογ'α εξ αυτών, έφ' όσον του δί-δετα ή περτάσις.

Ίδου τί άπαντά:

— «Επειδή μου άρέσει ή γυναίκα, άπαντώ στο ερώτημά σας ως εξής: Θ'α τις ήθελα όλες, κάθε έδομάδα και μ'α. Μ'α έδομάδα άνάπασι και έπειτα πάλι ή συνέχεια μας, του καινούριου γάμου με τις επόλουτες».

Μπράβο κουράγιο!...

Μπράβο ίδιουσυγκρασία!...

Ο γνωστός λογογράφος και διευθυντής της Έθνης Βιβλιοθή-κης κ. ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ, δεν δύναται να ένοηση τί σχέ-σις υπάρχει μεταξύ ενός συγχρόνου ανθρώπου και μ'ας ιστορικής γυ-ναίκας. Τις γυναίκες τις προτιμ'α σύγχρονες, δηλαδή... πιο φρέ-σκες απ' τις ιστορικές. Και να τί άπαντά:

— «Δεν θ'α είχε κανένα λόγο ή άπάντησ'α μου στο ερώτημά σας. Τί ενδιαφέρει έναν σημερι-νόν άνθρωπο μ'α γυναίκα της Ί-στορίας;»

Ο καθηγητής του Πανεπιστη-μίου κ. Κ. ΑΜΑΝΤΟΣ διατάζει να εκλέξη ιστορικήν σύζυγον. Και ο λόγος; Πολύ σοβαρός, πολύ λεπτός, πολύ ντελικάτος.

Διαβάστε την άπάντησ'α του:

— «Μ'α μ' ερωτ'ατε τέτοια πράγματα... Είμαι παντρεμένος άνθρωπος, κ' όπως καταλαβ'α-νετε, μ'α τέτοια άπάντησ'α, είνε άπορη διαζύγιον. Λοιπόν...»

Λοιπόν... άποχωρούμε. Νά προ-καλέσουμε μ'α τέτοια συμφορά; Θεός να φυλάξη!...

Ο γνωστός καλλιτέχνης κ. Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ μ'ας τ'α λέει πολύ μετρεμένα. Περιπελεγμένα περιπολά, όπως έλεγε και κά-ποιος Έλλη πολιτικός... Μ'α άκούστε καλύτερα τον ίδιο:

— «Αναδομικώς δεν θ'α μπορούσα να παντρευθώ, γιατί τη σημερινή μου γυναίκα την έχω παντρευθ'α δυό φορές. Και αν το δικαστήριο θ'α μούδινε διαζύγιο για τον πρώτο μου γάμο, δεν θ'α μούδινε όμως διαζύγιο άπο τον δεύτερο γάμο μου με την ίδια γυ-ναίκα...»

Κι' έτσι ή ιστορικές γυναίκες μένουν στο ράρι εξ αιτίας των νό-μων και της κ. Γιώτας Λάσκαρη. Τρομερόν!...

Η γνωστή για τη φεμινιστική της όρασι κ. ΑΘΗΝΑ ΓΙΑΝΝΙΟΥ άπαντά ως καλή καγαθή σύζυγος!

— «Είνε κατ'α έναντιόν των άρχόν'α μας των σημερινών, λέ-γει, τ'α να ζητούμε καινούριον άντρα, και μάλιστα έφ'όσον ο σύ-ζυγός μας ε'ν».

Μ' άλλους λόγους ή κ. Γιαννίου περιφρονεί τους ιστορικούς άν-δρας. Ντέ γκοστήμ'α τους νόν έστ' υποστηνάνοιμ'α...

Ο λόγιος κ. Ι. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ άπαντά:

— «Γ'α να μην παντρευθ'α ως σήμερα, είνε γουίζω ισχυρός λόγος να μη θέλω, ούτε σύγχρον'α ούτε και... άόμοια γυναίκα».

Ο Πρόεδρος τέλος του Συμβουλίου Έπαισας κ. ΡΑΚΤΙΒΑΝ, άπαντά:

— Δεν προτιμ'α καμμία.

— Γιατί; Μήπως σ'ας άπερρόφησε όλοκληρωτικά ή... Θέμεις; Απ'α την θ'α την θέλατε για γυναίκα σας;

— Αποφ' επιμένετε, και!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΡΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Οι Βυζαντινοί λόγιοι στη Δυτική Εύρωπη. Ματθαίος Κολλίνος, ο Όμηρος της Πράγας. Ο Ολυμπιαριός και οι Πραγινεοί. Ο άγαπημένος των γυναικών και η Αγνή Μαρτίνο. Ο φίλος του Έλληνας τυχοδιώκτη και το εικτό τέλος του. Πώς τον έκαψε η Τερά Έξέτασις. Ο αδελφός του καρδινάλιος της ρας θηριωδίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α σὰς διηγήθουμε σήμερα τις παράδοξες περιπέτειες και το τραγικό τέλος ενός Έλληνα τυχοδιώκτη του 15ου αιώνα, όπως τις εξιστορεί ο Αυστριακός ιστοριογράφος Ιωσήφ Σβάτεκ. Μετά την βίωση της Κωνσταντινουπόλεως και το δραματικό θάνατο του τελευταίου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, όσοι από τους λογίους του Βυζαντίου εσώθησαν, κατέφυγαν στις διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες, όπου έγιναν πανηγυρικά δεκτοί απ' τους κύκλους των μορφωμένων και συνετέλεσαν στην πρόοδο των Γερμανιών.

Την εποχή εκείνη, στην Πράγα της Βοημίας, ήμαρθε ένας σπουδαίος Έλληνας, ο μαθητής του Κολλίνος, ο οποίος στο Πανεπιστήμιο παρέδιδε μ' ένθουσιασμό τα Όμηρικά έπη.

Ο Κολλίνος εξασκούσε μεγάλη επίδραση στη σπουδάζουσα νεολαία, πράγμα που έρευνε το φθόνο των αντιπάλων του καθηγητών και τους συνήγαγε όλους εναντίον του. Ο Όμηρος δέχτηκε την πρόκληση και άρχισε να γράφει σατιρικά επιγράμματα σε Όμηρική γλώσσα εναντίον των εχθρών του. Αυτοί τον κατηγόρησαν στη Σύγκλητο, η Σύγκλητος τον έκρινε σε απόλυτη και ο Κολλίνος, την άλλη μέρα, ανέβηκε στην έδρα και αφού εστηλήτευσε τους άρχοντες καθηγητές, είδωποίησε τους φοιτητές, ότι διακόπτει την Πανεπιστημιακή του διδασκαλία και μεταβάλλει το σπίτι του σε φιλολογική αίθουσα.

Πράγματι, σε μια ενόργανη αίθουσα, ο διδούμενος Έλληνας, υποστάει σε πολυάριθμο άκρατο, ξυμνηνεύει κάθε Κυριακή τους κλασσικούς και στο έργο αυτό απέκτησε τόση δραστηριότητα, ώστε το σπίτι του έγινε γρήγορα το κέντρο των φιλολόγων της Πράγας. Ο Ματθαίος Κολλίνος είχε καταληφθεί από τέτοιο έρωτα για την Έλληνική φιλολογία, ώστε συνδύαζε με τον ύπνο τη του στην Ίωνική διάλεκτο και οι μαθητές του, που τον άκουσαν τυφλά, ξεέλησαν και αυτά τα οικογενειακά τους δάματα. Έτσι ο μαθητής του Γερμανόλασκ άνομασθη... Μελάντομος, ο Μπόντλαν Παλιούρος, ο Όρετς Καρίον, κλπ.

Μέσα στις ασχολίες αυτές περνώντας τη ζωή του, ο Ματθαίος Κολλίνος ξεπύλη πολύ όταν μια μέρα, το καλοκαίρι του 1565, έλαβε γράμμα απ' την Ιταλία με την υπογραφή «Ολυμπιαριός Παλαιολόγος». Ο επιστολογράφος του του έγραψε ότι είχε απόγονος της οικογένειας του δυστυχισμένου Αυτοκράτορος Παλαιολόγου και ότι θα πήγαινε προσεχώς στην Πράγα να ζητήσει τη φιλοξενία του κορυφαίου φιλέλληνα της Βοημίας.

Η άγγελία αυτή προέξενσε μεγάλη χαρά στον Κολλινό, γιατί ελπίσθηκε να δώσει τη γλώσσα του Όμηρου σε σπουδαίο σπουδαστή του τυφλού πατρός πάντων των ποιητών. Γιατί ο επιστολογράφος έγραψε, ότι κατέγινε απ' τη Χίο, το ιστορικό νησί που έθεορείτο πατρίς του μεγάλου ρωμαίου, αφού σ' αυτό δειχνουν ακόμα το λίκνο καθίσμα του Όμηρου και την πηγή που έκανε νερό. Έβλεπε ο Κολλίνος ότι ήθελε να γίνει φίλος ενός τόσο σπουδαίου ανθρώπου, όπως ήταν ο τελευταίος βλαστός της γενιάς των Παλαιολόγων. Τό γεγονός ότι ο υιός του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου είχε εκλείψει, όπως ήταν ο τελευταίος βλαστός της γενιάς των Παλαιολόγων. Τό γεγονός ότι ο υιός του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου είχε εκλείψει, όπως ήταν ο τελευταίος βλαστός της γενιάς των Παλαιολόγων. Τό γεγονός ότι ο υιός του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου είχε εκλείψει, όπως ήταν ο τελευταίος βλαστός της γενιάς των Παλαιολόγων.

Ο Δημ. Κορομηλάς, ο Γεώργ. Σουρής και ο Θέμος Άννινος

μα των Δομνικανών και να φορέσω το καλογερικό ράσο, όπως τότε έκανε ο αδελφός μου. Έπαιρνα τα σκεύη από το μερίδι καρδινάλιου, που είχε προσφισμένος, σύμφωνα με την παράδοση, να γίνει και Πάπας. Άλλα και ο αδελφός μου, ο οποίος έπαιρνε από τους δόλκις οι εξομολογούμενοι, καθολικός θρησκονομής, έφτασε στο έλεος του διοικητού του τάγματός των Δομνικανών. Σε μένα η περίπτωση τόσο ευνοική και έπειδή κρυφά στην ψυχή μου ζούσαν οι δόσεις της οικογένειάς μου και της πατρίδας μου, εγκατέλειπα νύχτα το μοναστήρι και έταξείδευα σε διάφορες χώρες, να γράφω τους λογίους και τις Ακαδημίες. Έπισκεφθήκα την Παλιώ, Γερμανία, τη Γαλλία και τέλος την Ιταλία, όπου ήθελα να συναντήσω ως θρησκονομικός άνωμοτος, κατά το σχέδιο του Λαβάρου. Άλλ' η Τερά Έξέτασις με καταδιώκει και ήρθε στην Ιταλία, να σας να ζητήσει προστασία. Έλπιζω να βρω στη Βοημία μια προστασία και να' άφοσώθη ήσυχος στην καλλιέργεια της Έλληνικής και των Γερμανικών.

Οι λόγιοι της Πράγας τον άκουσαν καλεσμένον, ή παρ' όσον μονοί απ' τα χείλη του ερητευτικού πρίγκηπος και με την άρτιση, ή ώραία Αγνή Μαρτίνο, τον έρωτευσε τρελά. Ο Ολυμπιαριός δεν έδινε εύκολα να πείσει το χρυσόστομο αυτό. Και ήρθε του με την πολυέφεση Πραγινή έτελέσθησαν μεγαλειότητες, τότε ο Έλληνας τυχοδιώκτης έρευνε σαν πραγματικός πρίγκηπος, τότε ο Έλληνας τυχοδιώκτης έρευνε σαν πραγματικός πρίγκηπος, τότε ο Έλληνας τυχοδιώκτης έρευνε σαν πραγματικός πρίγκηπος.

ήρθε στην άρχη του 1569, ο Μιχαήλ Άστε, ιεροεξεταστής των πρίγκηπων των Δομνικανών, έφτασε απ' τη Ρώμη στην Πράγα και να συλλάβη τον Παλαιολόγο και τον φέρη στη Ρώμη. Ο Ολυμπιαριός κατηγορήθηκε από τον ιεροεξεταστή ως εφύρας καλόγηρος, ως εφύρας νεοεριστής, ο οποίος είχε εξαπατήσει πολλούς, ακόμα και τον καρδινάλιο Γαβριήλ, τον αδελφό του...

Η Τερά Έξέτασις την εποχή εκείνη είχε τρομερή εξουσία. Ο Ολυμπιαριός της Άστυνομίας άτεκλεισε τον Ολυμπιαριό στο σπίτι του και έπειδή εφοδάζαν μη δραστηριότητα, το βράδυ της 30 Μαρτίου 1571 εκάλεσε το μέγαρό του με στρατιώτες και μπήκε να τον συλλάβη. Ο Ολυμπιαριός είχε ιδεί από το παράθυρο τους στρατιώτες και χόρθε μέσα σε μια μεγάλη κασέλα. Ο Άστυνομός έφερε έπληγαν να συνομιλήσει μαζί του για την Έλληνική Ιστορία, την Ποίηση. Ο ίδιος ο Αυτοκράτορας Μαξιμιλιανός Β' τον άκουσε με τιμές στ' ανάκτορο και τον εφοδίασε με δόματα προσηνών, ανά πάσας τας Αυστριακές χώρες, κατά την τότε συνήθεια ήγεμόνων...

Μέσα στους κύκλους αυτούς ο Ολυμπιαριός έρευνε σαν πρίγκηπος. Ζωή και κόπια! Γεύματα έδινον για την τιμή του και ή σπουδαία των μορφωμένων μαζί του για θέματα της κλησ φιλολογίας είχε γίνει της μόδας στην Πράγα. Το έργο του φέρον έδεξε για τον εφύρας Έλληνα πρίγκηπα και το γυναικό φίλο. Η διηγήσεως του, το χαριόγελό του, ή κομψότης του, δειχναν με προστά στα θαυμασμένα μάτια των γυναικών σαν ήρωα ποτακού μυθιστορήματος!

Ο Ολυμπιαριός Παλαιολόγος διηγόταν ότι, μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, ή οικογένεια του τελευταίου Αυτοκράτορος Έλλήνων κατέφυγε στη Χίο, ή οποία, διοικούνταν απ' τον νοβέζον, διατηρούσε ακόμα την αυτονομία της. Άλλ' εκεί ήρθε ο απόγονος των Παλαιολόγων Έλληνας άμέσως έπαισε στην Χίο, ή οποία, διοικούνταν απ' τον νοβέζον, διατηρούσε ακόμα την αυτονομία της. Άλλ' εκεί ήρθε ο απόγονος των Παλαιολόγων Έλληνας άμέσως έπαισε στην Χίο, ή οποία, διοικούνταν απ' τον νοβέζον, διατηρούσε ακόμα την αυτονομία της.

Το στάδιο του Παλαιολόγου στην Πράγα είχε κλείσει, οι φιλόλογοι άπαραισθησαν από το συμπόσιον του Όμηρου και ο απόγονος των Παλαιολόγων, που είχε γίνει δεκτός με τόσο ένθουσιασμό Άλστε, κατέπεσε στην πρώτη ως τυχοδιώκτης στην πόλη. Γενικός άπειρος, ή γυναίκα του, που το έλεγε της και των παιδιών του άπαισε μαζί του, διαγνώσαν σιωπηρό και άδέλαιο.

Ο Ολυμπιαριός Παλαιολόγος κατενόησε ότι της Τερά Έξέτασεως εις τον έλεος της άναστασε και ή ποιή του έτελέσθη στις 22 Μαρτίου 1585, με προστά στην έλκεια της Παναγίας των Δομνικανών. Ο αδελφός του Γαβριήλ Παλαιολόγος, καρδινάλιος, ήταν επί τόπου και έρευνε αυτός — το θηρίο! — να παρασώσει ακολουθία!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Μη δειπνάτε άργά, ή αν συμβεί ποτέ αυτό, περιορίστε το δείπνο σας σ' ένα ποτήρι γάλα ή κρασί.

Μη μένετε πολλές ώρες ησυχίοι, γιατί έτσι καταστρέφετε το σώμα σας.

Πρέπει να διαθέσετε καθημερινώς δυο τουλάχιστον ώρες για άσκηση και για διασκέδαση.

Μην περπατάτε ως δτον να κουραστήτε, γιατί αυτό εξαντλεί το σώμα σας.

Ο χορός είναι μια άσκησι πολύ ύγιεινή για το σώμα, αλλά ή άσκηση που βλάπτει.

Τα καρδιά είναι κατ'εξοχή βλαβερός για την υγεία.

Άσπείνετε και ενδέεται τα πόδια σας σε ύγρασία.

Μη φοβάτε άσπείροντα, αν δεν έχουν στεγνώσει καλά.

Ένα μπικέτο με λουλούδια επάνω στο τραπέζι του φαγητού, κάνει πολύ την όρεξη.

Όσο μένιοι αν είναι το φαί, το καλό και ασφαλισμένο σερβίρισμα το κάνει πιο όρεκτικό.

Όσα χωνεύουν δύσκολα ως τρώνε πριν απ' το φαγητό δυο σίκα, γιατί αυτά διευκολύνουν πολύ την πέψη.

Αν θέλετε να μην έχετε κεφαλόπονους, διατηρείτε πάντοτε τα πόδια σας ζεστά.

Όσα είναι νευρικοί αν άναμμοί, πρέπει να κάνουν κάθε μέρα λουτρό μέσα σε χλιαρό νερό.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΑΓΟΥ

Κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα στις όχθες του Ταίσεως, τρία τέταρτα μακριά απ' το Λονδίνο, μέσα σ' έναν παλιό άρχοντικό πύργο, ζούσε ο ιδιοκτήτης του, ο λόρδος Πέλαμι, ο οποίος συνήθιζε να πηγαίνει τακτικά στην πρωτεύουσα πεζός και χωρίς ακολουθία.

Μια μέρα, καθώς περπατούσε στο δρόμο, είδε ναρχεται προς το μέρος του ένας άνθρωπος κακοτηγμένος που βαστούσε στα χέρια του ένα καλάθι.

— Μυλόρδε, του είπε ο άγνωστος, θέλετε ν' αγοράσετε ένα άσπρο λαγούνα;

Ο λόρδος του έγνεψε άρνητικά και, χωρίς να πη λέξι, εξακολούθησε την πορεία του.

Ο άγνωστος όμως τον ακολουθούσε και επανέλαβε με άλλοντο ύφος:

— Μυλόρδε, δεν θ' αγοράσετε το άσπρο λαγούνα μου;

— Όχι, δεν θα το αγοράσω, αποκρίθηκε έντονα ο Πέλαμι, και να με ξεφορτωθής!...

— Είμαι βέβαιος έν τούτοις, μυλόρδε, ότι σε λίγο θα το πάρετε, θέλοντας και μή...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο άγνωστος έβγαλε το πιστόλι του τ' άκουσθηκε στο στήθος του λόρδου, ο οποίος φώναξε φοβισμένος:

— Καλά, καλά, θα το πάρω. Και πόσα ζητάτε για το λαγούνα σας;

— Χίλιες γινιέες.

— Χίλιες γινιέες για ένα λαγό!

— Όυτε ένα σελλίν λιγότερο. Τί λέτε, μυλόρδε, θα μου τα δώσετε;

— Αναμφιβόλως, αλλά δεν βαστώ. Επάνω μου τώρα τόσο μεγάλο ποσό.

— Μου άρκει ή υπογραφή σας. Γνωρίζω τον τραπεζίτη σας και του τα παίρνω.

Και ο έκβαστης έβγαλε χαρτί, πένα και μελάνι, με τα οποία άνάγκασε το λόρδο να συντάξη ένα γραμμάτιο για χίλιες γινιέες, πληρωτέες άμα τη έμπαρσίσει.

Κατόπιν αυτού, ο λόρδος Πέλαμι αναγκάστηκε να έπιστρέψη στην κατοικία του με το άσπρο λαγούνα, περί του οποίου δεν άνεχόιντοσε σε κανέναν πώς και πόσο το άγόρασε.

Είχαν περάσει δέκα χρόνια περίπου ύστερ' απ' αυτό το περιστατικό. Μία βραδιά, ένν ο λόρδος Πέλαμι περπατούσε, κατά τη συνήθειά του στους δρόμους της Άγγλικής πρωτεύουσας, στάθηκε μπροστά σ' ένα κομμωτήριο, λαμπρότατο φωταγωγημένο.

Ο διευθυντής του κομμωτηρίου στεκότανε στην πόρτα και ο λόρδος μόλις τον είδε, άναγνώρισε άμέσως τον άνθρωπο με τ' άσπρο λαγούνα.

Την άλλη μέρα λοιπόν το πρωί, αφού ντύθηκε φτωχικά ρούχα και πήρε ένα καλάθι στα χέρια του, παρουσάστηκε στον κομμωτήριο, πόλη, ο οποίος μόλις είχε άνοιξει το κατάστημα του και του είπε:

— Κύριε, θέλετε ν' αγοράσετε ένα άσπρο λαγούνα;

Ο κομμωτηριάρχης σιγώθηκε επάνω και τον έαυταζε μ' έκπληξι.

— Είμαι πεπεισμένος, εξακολούθησε ο λόρδος, βγάζοντας το πιστόλι του, ότι θα το πάρετε και άμέσως μάλιστα...

— Είχαρίτως, αποκρίθηκε ο κομμωτηριάρχης, κεραιμένος από τρόμο. Και πόσο το πουλάτε;

— Χίλιες γινιέες!

— Σας δίνω τα διπλάσια, μυλόρδε, φώναξε τότε, γονατίζοντας ο ένοχος, αλλά μη με σκοτώνετε...

Ο λόρδος όμως, ο οποίος ήταν άνθρωπος με καλή καρδιά, πήρε μονάχα τις χίλιες γινιέες, τις οποίες έστειλε ως δωρεά σ' ένα ορφανοτροφείο.

Κατόπιν άναγκάστηκε τον παλιό του γνώριμο και παρ' άσπείροντα φεύγοντας, ότι δεν θα μαρτυρούσε τίποτε σε κανέναν για το έν λόγω περιστατικό.

Ο λόρδος Πέλαμι χάρισε πραγματικά το λόγο του και ή ιστορία αυτή δεν έμεινε κρυφή, παρά μετά το θάνατό του, άπο τα οικογενειακά έγγραφα που βρέθηκαν στο γραφείο του.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΧΟΥΝΕΡΙ

Επιάσθηκε επί τέλους!

Δεν του έμνε καμιά νύχτα με το μούλαρι του, τη «Μουσκία», στη Θεσσαλονίκη κι' ή δικαστική κλήση δεν έπιδεχότανε αναβολές, έστω κι' αν ο κλητευόμενος κάθεται στο Γραμματικόδο κι' έχει και το ζώο του άφοροστο.

Ποτέ του ο γέρο Χρήστος, ο Φιτσιόρλος, δεν άποχωρίστηκε άπ' τη «Μουσκία» του. Μ' αυτήν έγγιωσε Μακεδονία και «Πειρο», μ' αυτή μιά φορά πού ήθελε να πουλήσει βελόντες φλοκαφές, πήγε τ' «Άγιον Δημητρίου» ως το πανηγύρι της Ναυπάκτου.

Τραίνο κι' αυτοκίνητο δεν μεταχειρίστηκε ποτέ του. Και τώρα πώς να μπη στο τραίνο ή σ' αυτοκίνητο; Θα σκάσει! Ναί, θα σκάσει κλεισμένος εκεί μέσα σαν σ' ένα κουτί γιομάτο άπ' ανθρώπους, σαν σ' ένα κουτί με σπάρτα.

—Βρέ άντε από δω, πού θα μω έγω κει μέσα! φώνα-

ξε στο τέλος.

Μά ο παπας, ο δάσκαλος κι' οι άλλοι γραμματισμένοι του χωριού, του δώσανε να καταλάβη ότι κι' ή «Μουσκία» του, αν ήταν καλά, δεν θα προλάβαινε να πάη στη Θεσσαλονίκη κι' ότι αν δεν ήταν εκεί την ημέρα πού ώριζε ή κλήση, θα ήλπιετο έαπαξάστας τας νομίμους συνεπείας και τὰ παρεπόμενα αυτών.

Οι άλλοι μάλιστα συγχωριανοί του, πού είχαν κλητευθεί επίσης, είχανε φύγει από χθές.

—Έσθ τί περιμένεις; Θέλεις να πά-

θης τίποτα!..., του λέγανε.

Κι' έτσι έπεισθηκε, επί τέλους, ο Φι-

τσιόρλος και κατέθηκε στο «Όστροδο»!...

Σε λίγο, βροντώντας, τρανάζοντας, άφρονίζοντας και φροσμωνώντας, κάνοντας τὸ έδαφος να σείεται σαν να γινόταν σεισμός, κατέφθασε το τραίνο, σφολιάζοντας και βγάζοντας ζεστούς άπιδούς άπ' τὸ στόμα του, με δυο φανάρια άναμμένα μπροστά, σαν τέρας πού τὰ μάτια του πετάνε φωτιάς.

Ο φτωχός ο γέρο Χρήστος ο Φιτσιόρλος, άπ' τὸ Γραμματικόδο, πού ήξερε όλες τις κρύπτες τὸν βουνών στο χωριό του, όλα τὰ δάση τὰ πυκνά, όλους τούς λόφους της περιφέρειας του, τ' άγριογούρουνα τὸν πυκνών δρυμῶν, τις σάρες τὸν Βερμίου και τὸς γκιερμούς και τις κορυφές τὸν Καϊμάν-Τσαλάν και τις κακοτοπιές τὸν άσκατοκητόν δρυμῶν, πᾶ έχασε σαν βρέθηκε μπροστά σ' αυτό τὸ θηριο.

Στὴν άρχή βρέθηκε σ' άμχανία. Δεν ήξερε πὸς ν' άνεβη στο τραίνο και πὸς να κάτση. «Άχ, αν ήταν ή «Μουσκία» ήξερε αὐτὸς να τὴν καθάριζε, αλλά μ' αὐτὸ τὸ διάβολο, πὸς να μὴ τὰ χάσει!...

Χτύπησε όμως τὸ κουδούνι κι' ο σταθμάρχης, πού τὸν ήξερε, πού φώναξε σαν θυμωμένος:

—«Ελα, γέρο Χρήστο, εμπρός, τί κάθσαι; Έσένανε θα περιμένη ή μηχανή και τόσο κόσμος:

Ο γέρο Χρήστος περάχτηκε άπ' τὴν παρατήρησι αὐτή κι' έπήδησε επάνω σ' ένα βαγόνι τῆς Α' θέσεως.

Εκει, άφου δίστασε λίγο, μὴ ξέροντας σὲ ποὺ διαμέρισμα να μπη και να καθήση, έμπηξε επί τέλους σ' ένα μέρος πού κι' οι βασιλείς πηγαίνουνε χωρίς άκολούθια!...

Ο καίμενος ο κῆρ Χρήστος ο Φιτσιόρλος δεν κατάλαβε σὲ τί μέρος μπήκε,

γιατί τὸ μέρος αὐτὸ ήταν σκεπασμένο με κάπια και παρολί-
αναταναζό κι' όρατο κάθισμα, για τὴν άντίληψί του.

Αμα μπήκε, έκλεισε τὴν πόρτα, κρέμασε τὰ σακατά του και κάθισε κάτω ήσυχασμένος.

Τὴ στιγμή όμως πού ο γέρο Χρήστος έμπαινε σὸ μέρος αὐτὸ, πλησίασε στὴν πόρτα και μιά κυρία, ή οποία στάθηκε και περιέμενε τὸ βλάχο να βγῇ έξω.

Επέρασε όμως μισή ώρα, μιά, κόντευε να πάη μιάμιση, ή κυρία λίγο έλειψε να σκάσει, αλλά ο βλάχος δεν έβγαινε έξω. Η κυρία, πού ήταν υπερβολικά χοντρή, άρχισε ν' άνησυχῇ κι' άποφάσισε —επί τέλους!— να χτυπήσῃ τὴν πόρτα τὸ μέ-

ρους αὐτοῦ πού κι' οι βασιλείς μπαίνουνε χωρίς άκολούθια.

—Ποιὸς εἶνε; φώναξε ο κῆρ Χρήστος ο Φιτσιόρλος από μέσα.

—Τί έπαθες, Χριστιανέ μου, και κάνεις τόσον ώ-

ρα; «Άνοιξε! τὸς εἶπε ή κυρία.

Ο κῆρ Χρήστος άνοιξε τὴν πόρτα και ξανακάθισε σὸ μέρος... Οὐρίστι, παρόσι!

Η κυρία στάθηκε ξαφνιασμένη. Τί κάνεις εκεί; ψιθύρισε.

—Κάθουμι. Τί θές να κάνω; θές και σὺ εἶλα να κάτσης, Χρηστί-
—Καλά εἰμι δὸ! άπάντησε ο κῆρ Χρήστος.

—Μά δεν κάθεται ἐδὸ ο κόσμος; —Καλά εἰμι δὸ! άπάντησε ο κῆρ Χρήστος.

—Μά έχει άνάγκη κι' άλλος να κάτσει; —Οὐρίστι!...

—Τί όρίστε; —Κόπιασι να κάτσης, εἰμα θές; —Δεν τὸ κοιναῖον αὐτὸ δὸ!

Η κυρία θέλησε να τὸν ξηλαί-
σιμωαίνει. Αλλά ο γέρο Χρήστος

όρλος δεν μπορούσε να καταλάβη.

—Με τὸν παρὰ μου ταξιδεύου, τῆς εἶπε, κι' δαυ μ' άπὸ τὸν θοκίμ.

—Μά καλά, Χριστιανέ μου, δεν σοῦ λέω, αλλά πῆγαινε και κάτσε ἐκεῖ μέσα! Και τὸς έδειξε τὰ διπλανά βαγόνια. Έκεῖ εἶνε καλύτερα!...

—Αφου εἶνε καλύτερα, γιατί δεν πᾶς ἐσὺ, κυρά μ';

Αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ τραίνο πλησίαζε στὴν «Έδεσσα».

Ο υπάλληλος πού θεωροῦσε τὰ εἰστήρια, έφτασε και σὸ μέρος πού φιλονεικούσε ο κῆρ Χρήστος με τὴν κυρία, κατάλαβε τί συμβαίνει και άνέλαβε να ξηγήσῃ στὸν Φιτσιόρλο τὸ λάθος του.

Γιὰ να καταλάβη όμως ο γέρο Χρήστος άπ' τὸ Γραμματικόδο, εκχαγιάς και χοντρο-
νοικοκύρης, πρώτη φορά βλέποντας τὸ τραίνο από κοντά και γιὰ τελευταία φορά στὴ ζωή του επιβαίνουν αὐτὸ, έδήσε να τὸς δείξῃ ο υπάλληλος δλο τὸ μηχανισμό και τὴν άνάγκη

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

γιατί τὸ μέρος αὐτὸ ήταν σκεπασμένο με κάπια και παρολί-
αναταναζό κι' όρατο κάθισμα, για τὴν άντίληψί του.

Αμα μπήκε, έκλεισε τὴν πόρτα, κρέμασε τὰ σακατά του και κάθισε κάτω ήσυχασμένος.

Τὴ στιγμή όμως πού ο γέρο Χρήστος έμπαινε σὸ μέρος αὐτὸ, πλησίασε στὴν πόρτα και μιά κυρία, ή οποία στάθηκε και περιέμενε τὸ βλάχο να βγῇ έξω.

Επέρασε όμως μισή ώρα, μιά, κόντευε να πάη μιάμιση, ή κυρία λίγο έλειψε να σκάσει, αλλά ο βλάχος δεν έβγαινε έξω. Η κυρία, πού ήταν υπερβολικά χοντρή, άρχισε ν' άνησυχῇ κι' άποφάσισε —επί τέλους!— να χτυπήσῃ τὴν πόρτα τὸ μέ-

ρους αὐτοῦ πού κι' οι βασιλείς μπαίνουνε χωρίς άκολούθια.

—Ποιὸς εἶνε; φώναξε ο κῆρ Χρήστος ο Φιτσιόρλος από μέσα.

—Τί έπαθες, Χριστιανέ μου, και κάνεις τόσον ώ-

ρα; «Άνοιξε! τὸς εἶπε ή κυρία.

Ο κῆρ Χρήστος άνοιξε τὴν πόρτα και ξανακάθισε σὸ μέρος... Οὐρίστι, παρόσι!

Η κυρία στάθηκε ξαφνιασμένη. Τί κάνεις εκεί; ψιθύρισε.

—Κάθουμι. Τί θές να κάνω; θές και σὺ εἶλα να κάτσης, Χρηστί-
—Καλά εἰμι δὸ! άπάντησε ο κῆρ Χρήστος.

—Μά δεν κάθεται ἐδὸ ο κόσμος; —Καλά εἰμι δὸ! άπάντησε ο κῆρ Χρήστος.

—Μά έχει άνάγκη κι' άλλος να κάτσει; —Οὐρίστι!...

—Τί όρίστε; —Κόπιασι να κάτσης, εἰμα θές; —Δεν τὸ κοιναῖον αὐτὸ δὸ!

Η κυρία θέλησε να τὸν ξηλαί-
σιμωαίνει. Αλλά ο γέρο Χρήστος

όρλος δεν μπορούσε να καταλάβη.

—Με τὸν παρὰ μου ταξιδεύου, τῆς εἶπε, κι' δαυ μ' άπὸ τὸν θοκίμ.

—Μά καλά, Χριστιανέ μου, δεν σοῦ λέω, αλλά πῆγαινε και κάτσε ἐκεῖ μέσα! Και τὸς έδειξε τὰ διπλανά βαγόνια. Έκεῖ εἶνε καλύτερα!...

—Αφου εἶνε καλύτερα, γιατί δεν πᾶς ἐσὺ, κυρά μ';

Αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ τραίνο πλησίαζε στὴν «Έδεσσα».

Ο υπάλληλος πού θεωροῦσε τὰ εἰστήρια, έφτασε και σὸ μέρος πού φιλονεικούσε ο κῆρ Χρήστος με τὴν κυρία, κατάλαβε τί συμβαίνει και άνέλαβε να ξηγήσῃ στὸν Φιτσιόρλο τὸ λάθος του.

Γιὰ να καταλάβη όμως ο γέρο Χρήστος άπ' τὸ Γραμματικόδο, εκχαγιάς και χοντρο-
νοικοκύρης, πρώτη φορά βλέποντας τὸ τραίνο από κοντά και γιὰ τελευταία φορά στὴ ζωή του επιβαίνουν αὐτὸ, έδήσε να τὸς δείξῃ ο υπάλληλος δλο τὸ μηχανισμό και τὴν άνάγκη

Καλύτερη ή «Μουσκία»...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ τὸς προηγούμενου)

Ι τρομερό, Θεέ μου!...

Δεν ήρχε καμιά άμφιβολία

πειά.

Η άτυχη Λίσα, ή τόσο ευτυ-

χισμένη ως προχθές, ακόμα νέα,

είχε χάσει τὰ λογικά της!...

Ο Λώρης πνιγότανε.

Άφρησε πειά κατὰ μέρος κάθε

λεπτότητα, κάθε επαφίλαξι κι' έ-

κράτησε τὴ Λίσα άπ' τὴ μέση

δου σφιχτά μπουρούσε. Έτσι μό-

νον θα τὴν έμποδίζε να ξεφύγῃ

και να τρέξῃ σπῆτα της.

Η Λίσα, πού σ' άλλῃ περι-

στασία θα κοιμόνιζε από ντροπή και θα θύμωνε από παρθενική σεμνό-

τητα γιὰ τὴ χειρονομία του αὐτῆς, οὔτε έδωσε τώρα καμιά προσοχή.

Ένα μονάχα ήρτοσε. Να ξεφύγῃ και να τρέξῃ σπῆτα της. Βλέπον-

τας όμως πὸς ο Λώρης τὴν έμποδίζε, άρχισε να θυμώνῃ. Τὰ μάτια

αὐτῆς τὴν άκούγανε ή όχι:

—Άφήστε με... Μά αφήστε με λοιπόν... Γιατί μ' έμποδίζετε;...

Δεν άκούσατε τί εἶπαν; Η Λίνα μας παντρεύεται... Τί καλά, τί

καλά, Θεέ μου!...

Ο Λώρης άάκουσε.

—Φτωχή κόρη!... Κακότῃνῃ μητέρα!... Τί

μεγάλη συμφορά αἰλήθαια μέσα σὲ μιά μέρα

γιὰ τὴν κ. Λιναρδῆ! Η μιά της κόρη νεκρή.

Η άλλῃ τρελλή...

Α, δεν έπρεπε, δεν έπρεπε ν' άφήσῃ τὴ

Λίσα νὰ τὸς ξεφύγῃ. Γύρισε λοιπόν κι' εἶπε

σὸ σασφὲρ πού τάχε επίσης χαμένα:

—Στὴν πλατεία Κολωναίου... Γρήγορα...

Η Λίσα τὸν άκουσε κι' έγινε άγνώριστη

άπ' τὸ θυμό της. Αὐτὴ ή τόσο λεπτή και τόσο

συνή και καλόβουλη, έσπρωξε τώρα τὸ Λώ-

ρη απότομα και θέλησε να ριχτῇ έξω άπ' τὸ

αυτοκίνητο, ἐνὸς αὐτὸ έπρεχε. Φώναζε δυνατά

κι' έλαμπε:

—Άφήστε με... Άφήστε με λοιπόν... Θεέ-

μο να πάω σπῆτα μου... Ποιὸς εἶσαι σὺ πού

μ' έμποδίζεις;... Θέλω να γυρίσω σὸ σπῆτα,

εἰμαι... Τ' άκούς; Θέλω να προφτάσω πρὶν τε-

λευθεῖς ο γάμος... Θέλω να δῶ τὴ Λίνα μας

ντυμένη νυφούλα... Θεέ μου!... Πόσο θάνα

άγια!... Μά κι' ἐγὼ θα παντρευθῶ... Αἰδίο

καίως... Ζηλεύεις; Γιατί με κυττάς έτσι;...

Γιατί κλαῖς;... Δεν θέλω να κλαῖς τώρα πού

χρῆμα στο σπῆτα μας...

Ο Λώρης κατάλαβε πὸς δεν τοῦμενε παρὰ

ένα μονάχα μέσον γιὰ να τὴν καθουρήσῃ, δσο

να πάσουν σὸ Κολωναίον, σὸ σπῆτα μᾶς; θέ-

ας του στὴν οποία θα τὴν έμπαινεύεταν και

θάρχεσε κατόπιν στῆς κ. Λιναρδῆ. Άρχισε

λοιπόν να συμπονή μαζί της, ἐνὸς τὸ αυτοκί-

νητο έπρεχε επί τῆς οδὸς Σόλωνος.

—Ναί, δεσποινίς, άρχισε να τῆς λέη με

καλοσύνη. Πρέπει να προλάβουμε τὸ γάμο.

Μά να μὴν πάμε και μ' άδειανὰ τὰ χέρια, δε-

τῆς υπάκουσε ἐνὸς τέτοιου διαματιού.

Μά ο κῆρ Χρήστος δεν έπείσθη.

—Άλλοὺ να τὰ πουλάς αὐτὰ! φώναξε έξαφνα με θυμό. Κάνε

μὸν τὴ χάρι, τράβα από δω, γιὰ να μὴ γυρίσω τὴ χαρλίκα (άγ-

άλισμα) και σὲ καταχειρίσω! Ένα τέτοιου διαματιού, με μωροδιές και

κροσταλλένια τζάμια, γιὰ να τὸ λερώσουν τῶχρονη, μορῆ;

Παρόστι τότε άνάγκη να γίνῃ στὸν κῆρ Χρήστο μάθημα όλόκλη-

ρο, περὶ τοῦ ότι τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε άναγκαῖον γιὰ τοὺς ταξιδεύ-

οντας. Γιὰ να τὸν φωτίσῃ μάλιστα περισσότερο ο υπάλληλος τὸς

εἶπε να σιωπήσῃ και τὸς ξήγησε τὰ πάντα.

Ο κῆρ Χρήστος ο Φιτσιόρλος έμεινε άναυδος.

—Αἱ!... Αἱ!..., φώναξε ξαφνιασμένος. Δεν μυρῆς καταμπί,

τ' άπλόνιμο!...

Και ντροπασμένος, κατέβασε τὴ σιωφία του, ξεκρέμασε και πῆ-

γε τὸν ντυοβά του και πέρασε στὴν τρίτη θέσι, σέρνοντας τὴν άγ-

άλισμα του κι' όραζόμενος να μὴ ξαναβῇ σὲ τραίνο...

—Τί πάθεις ἐσὺ, μπαρμπα Χρήστο αὐτῶ; μουρμούριζε δταν

βῆκε στὴ Θεσσαλονίκη. Τί θέλει ή άλεπού σὸ παζάρι; Πῶς καλά

εἶνε τὰ μούλαρια πού δεν σοῦ κάνουνε ποτέ τέτοιου χοντρίνα...

(Συνέχεια εκ τὸς προηγούμενου)

Ι τρομερό, Θεέ μου!...

Δεν ήρχε καμιά άμφιβολία

πειά.

Η άτυχη Λίσα, ή τόσο ευτυ-

χισμένη ως προχθές, ακόμα νέα,

είχε χάσει τὰ λογικά της!...

Ο Λώρης πνιγότανε.

Άφρησε πειά κατὰ μέρος κάθε

λεπτότητα, κάθε επαφίλαξι κι' έ-

κράτησε τὴ Λίσα άπ' τὴ μέση

δου σφιχτά μπουρούσε. Έτσι μό-

νον θα τὴν έμποδίζε να ξεφύγῃ

και να τρέξῃ σπῆτα της.

Η Λίσα, πού σ' άλλῃ περι-

στασία θα κοιμόνιζε από ντροπή και θα θύμωνε από παρθενική σεμνό-

τητα γιὰ τὴ χειρονομία του αὐτῆς, οὔτε έδωσε τώρα καμιά προσοχή.

Ένα μονάχα ήρτοσε. Να ξεφύγῃ και να τρέξῃ σπῆτα της. Βλέπον-

τας όμως πὸς ο Λώρης τὴν έμποδίζε, άρχισε να θυμώνῃ. Τὰ μάτια

αὐτῆς τὴν άκούγανε ή όχι:

—Άφήστε με... Μά αφήστε με λοιπόν... Γιατί μ' έμποδίζετε;...

Δεν άκούσατε τί εἶπαν; Η Λίνα μας παντρεύεται... Τί καλά, τί

καλά, Θεέ μου!...

Ο Λώρης άάκουσε.

—Φτωχή κόρη!... Κακότῃνῃ μητέρα!... Τί

μεγάλη συμφορά αἰλήθαια μέσα σὲ μιά μέρα

γιὰ τὴν κ. Λιναρδῆ! Η μιά της κόρη νεκρή.

Η άλλῃ τρελλή...

Α, δεν έπρεπε, δεν έπρεπε ν' ά

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

πέτρες τους περιμένουν... Η Ελλάδα είν' έρημομένη. Οι ένοικοι της έχουν έξονταί απ' τ' Βρυκόλακα. Ο Βρυκόλακας άρα άπαρχει. Και είδοποιείται άμέσως τηλεγραφικός ό Βαν Έλσιγγ να σπεύσει επί τόπου.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Η πόρτα είνε συρταμένη από μέσα, είπε ό 'Ιωνάθαν. Πρίν προσπαθήσουμε λοιπόν νά την άνοίξουμε, άς κάμουμε ένα γύρο, μήπως βρούμε κανένα άνοιχτό μέρος απ' τ' πίσω μέρος του κτιρίου.

Κάνουμε πράγματι ένα γύρο και φτάσαμε πίσω απ' την έπαυλη. Μά κι' ό κήπος ήταν μαντρογυρισμένος κι' ή μάντρα ψηλή, μέ κοφτερά και μυτερά σίδερα πάνω στη ράχη της.

Τί βλάστησις, Θεέ μου!...

Τά αινιγματικά δέντρα άπλωναν πάνω απ' τόν τοίχο τά φροντισμένα τους κλαδιά. Ο κισσός κι' ή κληματαίdes δογιάζουν έδώ. Υπάρχουν περιπλακάδες μέ ύπεροχα μύδ και γαλάζια άνθη. Η γή είνε στρωμένη μ' ένα μαλακό ταπέτο χλόης. Άνεμώνες και άγριόκρινα στολίζουν τόν χλοερό αυτόν τάπητα...

Μπρός στην τόση όμορφιά της φύσεως, είνε αδύνατον νά μιν σταθή κανένας καταγοητευμένος. Σεχνάμε και κινδύνους και περιπέτειες, μισοκλείνουμε τά μάτια και άναστενουμε τόν ενδοιασμένον άέρα...

Ποιά κακή και σκληρή μοίρα καταράστηκε την έπαυλη αυτή; Γιατί νά ύπάρχη τόσο πένθος και τόσο τρόμος μέσα στην τόση χαρά της φύσεως;

Απ' τη βαθεία μας ρέμβη μάς έπαιρνόν Έξαφνα οι κρημνοί τών όρνέων. Πόσα όρνεα σ' αυτό τό μέρος!... Κι' όμως ή κατοικία τών άγρίων και σωροδόρων αυτών πουλιών δέν είνε ή χλοερή αυτή πεδιάδα, αλλά ό γρημνό και τά παλινά έρείπια. Τί θέλουν τότε έδώ πέρα; Τί τό προσείλκυσε στην έπαυλη; Ο θάνατος; Η συμφορά; Θά δοίμε και θά μάθουμε...

Ένώ έκανα τίς σκέψεις αυτές, ό 'Ιωνάθαν είχε πλημυρίσει στον τοίχο κι' έβάδιζε σιγούζα σ' αυτόν, παραμερίζοντας τούς θάμνους κι' άνασπείροντας τά πράσινα παρατετάματα του κισσού.

Ήσυν έτοιμη νά τόν ρωτήσω τί φάχνει νά βοηθώ και νά του πώ νά προσέχη από τά φαρμακερά έρπετα, όταν τόν έκουσα νά φωνάξει:

— Έλά τέλους!... Νάτην!...

— Έτρεξα κοντά του.

Χωμένος ως τό λαμό μέσα στους θάμνους, κρατούσε τό βαρύ παρατέτασμα του κισσού άνασπαιμένο.

— Κύνταξε, Μίνα! μου είπε σφουγγίζοντας τόν ιδρώτα του.

— Έμεινα κατάπληκτη.

Κάτω απ' τό παρατέτασμα του κισσού πούνηνε τόν τοίχο μέ την πρασινάδα του, ύπηρχε μια πόρτα ή γιά νά είμαι πιά άκριβής, μια πύλη άνεμοτή, ένα είδος στοάς, σκεπασμένη από πάνω μέ μεγάλης λευκής πλάκας και πουόλια. Πλακάτωτο ήταν και τό δάπεδο. Στους τοίχους ύπηρχαν μεγάλοι σιδερένιοι κρίκοι και στό βάθος ή πόρτα, χοντρή, παρανοσομένη, μέ μεγάλη κλειδαριά κι' έναν κρίκο σιδερένιο στη μέση.

— Η πόρτα του κήπου! φώναξα.

— Ναι, μου είπε ό 'Ιωνάθαν. Η πόρτα του κήπου. Μέ στεγασμένη στού έμπρός γιά νά δένουν τά άλογα, όταν τά έβγαζαν απ' τό σταύλο και τάφεραν έδώ γιά περίπατο, οι παλιοί κάτοικοι του κτιρίου αυτού. Νά κι' οι κρίκοι πούδεναν τά ζώα. Όι' αυτά δείχνουν πόσο παλιό είνε τό κτίριο...

— Όστόσο, είπα, φαίνεται πώς δέν χρησιμοποιούσαν τελευταία την είσοδο αυτή. Δέν έξηγείται άλλως τό ότι άμνησαν τόν κισσό νά σκεπάσει έντελώς την πύλη.

Αυτό είνε και δέν είνε άκριβές, είπε ό 'Ιωνάθαν. Οι τελευταίοι κάτοικοι της έπαύλεως θά χρησιμοποιούσαν άναμφιβόλως την είσοδο αυτή.

Κάθουμαι θλιμμένη και σκέφτομαι: "Η θά πεθάνουμε ή θά τρελλαθούμε!..."

— Κι' ό κισσός;

— Ο κισσός, άγαπητή μου, είνε ικανός νά σκεπάσει όλόκληρο κτίριο, μέσα σε πολύ λίγον καιρό. Φαίνεται λοιπόν ότι άρξαμε νά σκεπάζει την πύλη αυτή απ' τη στιγμή πού έπαψε νά ύπάρχη καί το κτίριο αυτό, απ' τη στιγμή π' άπλώθηκε έδώ ή συμφορά κι' ό θάνατος. Άλλ' άς μη χάνουμε καιρό. Πρέπει νά μπειμε στην έπαυλη.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ό 'Ιωνάθαν πλησίασε στην πόρτα και προσπαθήσε νά την άνοίξη. Μά ή πόρτα ήταν, όπως και τις φορές είσόδου, συρταμένη από μέσα...

Ο 'Ιωνάθαν άναγκάστηκε νά στηρίξη κι' αυτός τούς ώμους του και νά προσπαθήσει νά την άνοίξη διά της βίας. Άλλά ή πόρτα ήταν γερή. Και δυό και τρεις άνθρωποι δέν θά κατόρθωναν τίποτε απ' τούς.

— Νά πάρη ή όρμη! μουιούρισε ό 'Ιωνάθαν. Κι' όμως πώς νά μπειμε στην έπαυλη όσο είνε ακόμα ήμερα...

— Απ' τό μέρος αυτό δέν είν' εύκολο νά μπει κανείς μέσα, όταν στον 'Ιωνάθαν. Άς πάμε πάλι έμπρός...

Γυρίσαμε άμέσως στην πύλη της έπαύλεως. Ο 'Ιωνάθαν είχε ένα βλέμμα στον τοίχο. Ήταν ψηλός, όπως είπα, και δέν θά μπορούσε νά σκαρφαλώσει κανείς επάνω εύκολα.

Εμείναμε έτσι μέ στανρωμένα τά χέρια, όταν έξαφνα ό 'Ιωνάθαν μου έδειξε ένα γέικο δέντρο, πού ύψονόταν μέσα βήματα πού πηλά στον τοίχο.

— Θ' ανέβω στο δέντρο αυτό, μου είπε. Έτσι θά μπειμε νά ρίξω μια ματιά μέσα στην αλήτη της έπαύλεως. Θά δω τί γίνεται έπειτα θά σκεφτούμε μέ τί τρόπο θά περάσουμε μέσα.

Πράγματι ό 'Ιωνάθαν σκαρφάλωσε μ' εύκολία στο δέντρο, έβηκε σ' ένα χοντρό κλαδί, πού ήταν λίγο πιο πάνω απ' τόν τοίχο της έπαύλεως και κινήσε μέσα.

Περίμενα νά μου μιλήσει, νά μου πη ή βία, μά, πράγμα παράξενο, στεκόταν γαυγίζοντας σ' ένα θέα του, μέ τά μάτια στην αλήτη της έπαύλεως, νά νάχε μαρμαρώσει...

Χωρίς νά ξέρω τί συμβαίνει στον 'Ιωνάθαν, πώς νά ξέρω τί βλέπει, έννοιωσα την καρδιά μου νά πεύεται. Θέλησα νά του μιλήσω, νά τόν ρωτήσω —πράγμα παράδοξο— ή γλώσσα μου είχε παύσει. Σφουγγίζα τον ιδρώτα πουλίσε τό μέτωπό μου μετανάστηκα απ' τη θέα μου και, καταβόλιντας μια τελευταία προσπάθεια, φώναξα στο έσπρος μου:

— 'Ιωνάθαν!...

Μά ό 'Ιωνάθαν δέν μ' άκούε. Έξελαισμένη νά κινήσει μέ κατάπληξη και δέος μέσα στην αλήτη της έπαύλεως.

— 'Ιωνάθαν! φώναξα πάλι, δυνατώτερα αυτή ή φορά.

Ο 'Ιωνάθαν μ' άκουσε τώρα. Γύρισε, μέ κινήσε μερικώς στιγμής, χωρίς νά μιλήσει, ή έστρεψε νάγυρισε τό μάτια του στην αλήτη.

Μου ήταν αδύνατον νά βιαστώ πιά. Και χωρίς νά διαστάσω καθόλου, πλησίασα στον κορμό του δέντρου κι' άρχισα ν' ανεβαίνω... Τά κλαδιά του δέντρου τραντάχτηκαν, καθώς σκαρφάλωνα επάνω γοργά κι' άντιμέτωπα και τό τρανταγμα αυτό έκανε τόν 'Ιωνάθαν νά γυρίσει και νά κινήσει προς τό μέρος μου.

— Τί συμβαίνει, 'Ιωνάθαν; τόν ρώτησα.

— Τίποτε... Μά τίποτε, σου λέω, μιν άνεβαίνεις, μου φώναξε άρχισα νά κατεβαίνει γοήγορα—γρήγορα.

Πήδησα κάτω και τόν περίμενα. Όταν κατέβηκε, στάθηκε μπρός μου και σφουγγίζε τον ιδρώτα του, άναστενάζοντας μ' άνακούφιση. Γύρισε ύστερα και κινήσε πάλι αναχά προς τό μέρος τών κορμιών. Άφού βεβαιώθηκε πως ή πόρτα μέ τη Λευκή καθόντουσαν ήσυχες μπρός στη σπηνή, στηρίξε τό πόδι του επάνω μου και μου είπε μέ φωνή ποίτησε:

— Μίνα, άγαπημένη μου, είμαι ένας άθλιος!... Είμαι ένας γέρος, ένας άπερίσκεπτος!... Συγχώρησέ με, Μίνα...

— 'Ιωνάθαν, τού φώναξα. Τί λόγια είν' αυτά, καλέ μου; Γιατί μου μιλάς έτσι; Μά τί σου συμβαίνει λοιπόν;...

— Τί συμβαίνει; Έξαφνα την άπεροσκήνια νά σάς φέρω κλάμα, Μίνα. Σας παρότρυνα στον τόπο αυτό τό τρώομο και τις φορές. Και τώρα, τί θά κάμω τώρα; Πώς θά σάς προσπατήσω;

— 'Ιωνάθαν, πάψε πιά νά μιλάς έτσι. Άν ήθελες δέν πού δέν φταίς εσύ. Τό θέλησα κι' έγώ. Μην ξεχνάς, άγαπημένη μου, είμαι συντησιμένη στους κινδύνους. Ναι, δέν φοβάμαι. Άν ήθελες νά παλαύσουμε και μέ τόν ίδιο τό διάβολο, θά τόν άναρώσω γρήγορα. Υπάρχει λοιπόν ό βρυκόλακας; Αυτό είνε!...

— Πολλά τό φοβάμαι, Μίνα.

— Τί είδες στην αλήτη; Πές μου τό χωρίς νά διαστίζεις.

— Τί είδα;... Θεέ μου!... Θιμάσαι τό σημείωμα πού βρήκαμε

σημείωμα του Πιστού;

— Ναι, τό θυμάμαι.

— Λοιπόν... στο σημείωμα αυτό δέν ύπάρχει καμιά ύπερβολή. Η Ελλάδα αυτή είνε καταραμένη, την έχει άφανισεί ό θάνατος... 'Υπάρχουν στην αλήτη οι τάφοι, γιά τούς όποιους μιλάει ό άνθρωπος πούγραφε τό σημείωμα, ό τελευταίος κάτοικος της έπαύλεως αυτής...

— Κι' αυτό σ' άνησύχησε, φίλε μου;

— Ό, όχι, Μίνα, δέν ήταν μόνον αυτό...

— Άλλά!...

Ο 'Ιωνάθαν έαψε τό στανό του και ψιθύρισε σιγά, σαν νά φοβόταν μήν τόν άκούσει κανένας:

— Οι τάφοι είν' άνοιχτοί.

— Άνοιχτοί;

— Ναι, όπως άναφέρει τό σημείωμα.

— Από τί άγρία έσως;

— Όχι, Μίνα. Η πόρτες είνε κατάλειστες. Από πού θάμπωσαν ν' άνοίξουν; Οι τάφοι είν' άνοιχτοί, Θεέ μου, και τά φέρετρα ριγμένα έξω...

Αισθάνθη ένα ρίγος σ' έλο μου τό σώμα, αλλά συγκρατήθηκα.

Ο 'Ιωνάθαν συνέχισε μέ φωνή ύπόκοψη:

— Μόνον 'Εκείνος είν' ικανός νά διαπράξη μια τόσο φοβερά πράξη...

— Ναι, μόνον 'Εκείνος...

— Τά σκεπτάματα τών φερετρών είν' άνοιχτά. Σπασμένα σχεδόν. Κι' έτα... Θεέ μου!— αντίκρισα τη φρίκη, όλη τη φρίκη του θανάτου. Υπάρχουν εκεί καταμεισιές της αλήτης τά πτώματα τών θυμάτων...

— Τά όρνεα τά έχουν κατασπαράξει... Είνε τρομερό, τόσο τρομερό!... Δέν πρέπει ν' άντεκρούμε τό θέαμα αυτό, καλή μου Μίνα.

— Έστο. Θά περιμένουμε τόν πληρωτή Βαν Έλσιγγ. Στο μεταξύ όμως πρέπει νά μπειμε στην έπαυλη...

— Όχι απ' τό μέρος αυτό. — Ναι, όχι απ' τό μέρος αυτό. — Από τόν κήπο. Μπορεί νά περπάτη κανείς στον κισσό, ν' άνοίξη στη μάντρα, νά περπάτη κανείς νά νάνοίξη την πόρτα...

— 'Ιωνάθαν βέηκε τά λόγια μου σιγά.

Απόστο μέ ρώτησε πρίν τραβήξω μέ τό πόδι μου τούς κισσούς:

— Πές μου, Μίνα, δέν φοβάσαι;

— Όχι, τού άπάντησα, γιά νά δυνατώσω τό θάρρος του. Δέν φοβόμαι. Ο Θεός θά μάς προστατέψει...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο της Μίνας "Άρκερ")

Συνέχεια. — Πήγαμε πίσω από την έπαυλη και χωρίς μεγάλη δυσκολία ό 'Ιωνάθαν κατέβηκε απ' τόν κισσό κι' ανέβηκε στην πόρτα. Πήρε κατόπιν στον κήπο κι' έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα, πού ήταν σκεπασμένη από άίγιο. Έμπήκα στον κήπο και γιά μερικά δευτερόλεπτα σταθήκαμε και ρίξαμε ένα βλέμμα γύρω μας. Παντού γύρω καθόντουσαν ή αινιτιά, νεκρική σιγή και γαλήνη...

Σταλείνοιμε την πόρτα και προχωρήσαμε μέ προσοχή. Κάτω απ' τό βαρύ τοίχο τών δέντρων φυτρώνουν μυροβόλα, φανταχτερά λουλούδια...

Στη μέση του κήπου ύπάρχει μια μεγάλη σκάκι, μπρός σ' ένα μαρμαρίνο συντηριάνι. Η πόρτα είν' άνοιχτή. Μπαίνουμε μέσα κι' άνοίγουμε τά παραθύρα. Η σκάκι έχει δυό κομμάτια δωματίων κι' έναν μικρό προθάλαμο. Η επίπλωσις τών δωματίων είνε πολυτελής. Όλα όμως είνε γεμάτα σκόνη. Σκόνη, έρμημα και πένθος. Πένθος και σιωπή. Κανένας απολύτως θρόνος. Έξαφνα, πάνω σ' ένα τραπέζι, διακρίνω ένα σημείωμα. Είν' ένα μικρό φύλλο χαρτιού από σημειωματάριο. Επάνω σ' αυτό είνε γραμμένες διαστικά λίγες λέξεις μέ κλειδί:

— Ο θάνατος πλησιάζει!... Ταξιδευτή πού θά φτάσης ως εδώ μια μέρα, προσεχνήσου γιά την ψυχή του άμαρτωλού Στεφάν Γκερέκοβιτς. Θά βρής τό κουράμι μου στην κρεββατοκάμαρα, κάτω απ' τίς άγιες εικόνες. Θάφε με στη γή ν' άναπαύω τό θένος νά στο πληρώση...

Μόλις διάβασα τό σημείωμα αυτό σήκωσα τά μάτια μου στον 'Ιωνάθαν.

— Είνε τό ίδιο γράμμα πούχε και τό σημείωμα πού βρήκαμε στον Πιστό, μου έξηγεί ό 'Ιωνάθαν. Είνε γραμμένο απ' τόν ίδιον άνθρωπο. Κι' όπως υποπτεύομαι τόν άνθρωπο αυτόν, τόν δυστυχισμένο Στεφάν Γκερέκοβιτς, θά τόν βρούμε στο δωμάτιο πού γράφει νεκρό...

(Άκολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Πώς φανταζόντουσαν τούς δράκοντες οι άρχαίοι Έλληνες. Τά φείδια τών Έρινύων. Τί γράφει ή Άγία Γραφή γιά τά φείδια. Τά τεράστια μέγεθος τών δράκοντων. Τί άναφέρουν οι άρχαίοι ιστορικοί. Η ιστορία ενός βρυκτικού δράκοντος. Πώς τόν έπίσκαν οι Αιγύπτιοι στην παγίδα, κτλ. κτλ.

Οι άρχαίοι Έλληνες, μέ τό όνομα δράκοντες, έννοούσαν μερικά φανταστικά και τερατώδη θηρία, μέ κεφάλι μανταριού, κομιά γίδας, ουρά φειδιού, πού είχαν τεράστιο σώμα και άτασία όλη και βγάδαν απ' τό στόμα τους φλόγες.

Έπίσπειαν επί πλέον γι' αυτούς, ότι είχαν φτερά και λέπια στο σώμα τους και ότι τό διαπεραστικό βλέμμα τους μπορούσε νά θανατώσει όποιον τό αντίκριζε.

Υπάρχουν σχετικά μέ τούς δράκοντες παραδόσεις, κατά τίς όποιες αυτοί έφύλαγαν τό περίφημο Χρυσόν Δέντρο της Κολχίδος, τόν Κήπο τών Έσπερίδων και την Κασταλία Πηγή.

Επίσης τρομερά και φοβερά, σαν τούς δράκοντες, ήσαν και τά φείδια, πού χρησιμοποιούσαν ή Έρινύες ως μαστίγες, γιά νά τιμωρούν στον Άδη τούς άμαρτωλούς.

Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι έσέβοντο έξαιρετικά τά φείδια, όπως έξακολουθούν νά τό σέβονται ως σήμερα πολλοί ήμάςιοι λαοί της Άφρικής.

Επίσης οι Αιγύπτιοι είχαν τη συνήθεια, στις διάφορες εικονικές παραστάσεις των, νά στεφανώνουν τό κεφάλι του θεού Όσίριδος και τό σκήπτρο της θεάς Ίσιδος μέ φείδια.

Οι Αιγύπτιοι έσπιβόλιζαν την αινιγμότητα μ' ένα φείδι πού δάγκανε την ουρά του, οι δε Έλληνες έθεωρούσαν τό φείδι ως σύμβολο του θεού Άσκληπού και της θεάς Ύγείας.

Η Άγία Γραφή άναφέρει σε πολλά σημεία της τό φείδι, στο όποιο άποδίδει τις ιδιότητες της επιτηδειότητας, της απάτης, τού φεύδους, τού δόλου, τού φθόνου, κτλ.

Ο Προδότης άναφέρει ότι, κατά την αντίληψη τών συγχρόνων του, στα παλάτια της Μεσογείου, όταν

τά φείδια δέν είχαν άλλη τροφή, τραγόντουσαν άναμεταξύ τους! Κατά τόν Στράβωνα, όταν ό Μ. Άλέξανδρος πέρασε τόν ποταμό Ίνδου και έφτασε στα Τάξιλα, έμαθε ότι ό ήγεμών της περιφέρειας αυτής Άδίσσαρος, είχε κοντά του ως σωματοφύλακες δυό καμμεγέθεις δράκοντες, απ' τούς όποιους ό πρώτος είχε μήκος 80 και ό δεύτερος 140 πήχων.

Επίσης ό φιλόσοφος Ποσειδώνιος άναφέρει, ότι στα Μάζρα της Συρίας βρέθηκε κάποτε νεκρός ένας δράκοντας, ό όποιος ήταν τόσο ψηλός, ώστε άν στεκόντουσαν δυό ίππεις, ό ένας απ' τη μια μεριά κι' ό άλλος απ' την άλλη, δέν θά μπορούσαν νά ίδούν ό ένας τόν άλλο. Επίσης τό στόμα του είχε τόσο πλάτος, ώστε μπορούσε νά χωρέσει μέσα του ένας άνθρωπος έφιατος!

Ο Διόδωρος ό Σικελιώτης δίνειται σχετικά μια πολύ περίεργη, αλλά πραγματική ιστορία.

Όταν οι Πτολεμαίοι έβασίλευαν στην Αίγυπτο, στην Αιθιοπία βρισκόταν ένας τεράστιος δράκοντας, ό όποιος φώναζε σε μια σπηλιά κι' έτρωγε τούς άνθρώπους πού περνούσαν από και.

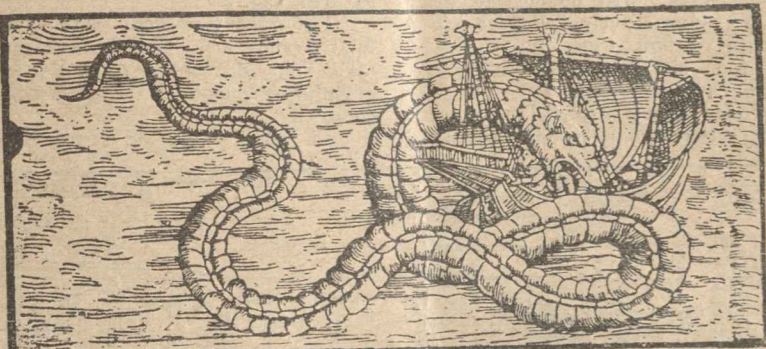
Τότε ό βασιλεύς της Αίγυπτου έπέταξε τούς άνθρώπους του νά συλλάβουν τόν δράκοντα και νά τόν φέρουν στην Άλεξάνδρεια, όπου θάταφταν μεγάλη άμοιβή. Οι άπεσταλμένοι τού βασιλέως, εκ τών όποιων άλλοι ήσαν έφιατοι και άλλοι περσι, ώπλιστηκαν μέ χοντρά και μεγάλα σχοινιά και τραβήξαν κατά τη σπηλιά τού θηρίου.

Ο δράκοντας, μόλις τούς είδε, άρμήγε κατά πάνω τους, κατεβρόχθισε μερικούς απ' αυτούς και άνάγκασε τούς υπόλοιπους μ' έναν άπειλητικό σφουγγισμό νά υποχωρήσουν κατατομαγμένοι.

Κατόπιν αυτού, οι άνθρωποι τού βασιλέως αποφάσισαν νά καταφύγουν σε άλλο μέσον και κατασκεύασαν μια παγίδα, την όποία έποθέτησαν μπρός στη σπηλιά τού θηρίου κατά την άπουσία του.

Ο δράκοντας, γυρίζοντας απ' τό κτήνη του, βρήκε άποσφύδρα άνημεσα σ' ένα πλήθος ένόπλων, οι όποιοι βαστούσαν βούκινα και άπεξένοσαν τρομαχτικό θόρυβο και άναγκάστηκε νά έπληθη καταφύγιο στη σπηλιά του. Έκει όμως κάστηκε στην παγίδα.

Έτσι τό τρομερό θηρίο έπεσε στα χέρια τών βασιλικών άπεσταλμένων, οι όποιοι τό παρουσίασαν στον Πτολεμαίο και πήραν την άμοιβή τους.

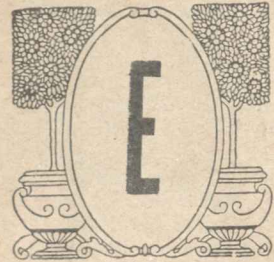
Μυθολογικός δράκων καταβροχθίζων τό πλήρωμα ενός πλοίου.

"Έτερος μυθολογικός δράκων.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΛΟΛΟΝΟΥΑ

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο τρομερός κουρσάρος Λολονούα έκυρ-ε, μαζί με τους πειρατές του, την πόλη Μαφακάμπο της νήσου Όρουμπας. Μά οι επιδρομείς δεν βρήκαν εκεί την πλού-σια λεία που περιμένα, γιατί οι Ίσπανοί είχαν μεταφέρει όλα τα πλούτη τους στην όχθωτάτη πόλη της νήσου Γιβραλτάρ. Βρήκαν ωστόσο τα μαγαζιά γεμάτα έμ-πορεύματα και τα υπέροχα γεμάτα κρασί. Γι' αυτό περιορίστηκαν να διασκεδάσουν όσο μπορούσαν και να συλλάβουν μερικούς φτωχούς ανθρώπους, οι οποίοι τους έπεδειβαν τον γεγονός, ότι οι πλούσιοι είχαν καταφύγει στο Γιβραλτάρ.

Τότε ο Λολονούα αποφάσισε να επιδρομή κατά του Γιβραλτάρ, μολονότι οι Ίσπανοί τον επληροφόρησαν, ότι οι συμπατριώτες τους ήταν πολύ καλά οχυρωμένοι εκεί.

— Τόσο το καλύτερο, είπε τότε ο Λολονούα. 'Η νίκη μου θα είναι ακόμα μεγαλύτερη.

Πράγματι δε πήρε τους άνδρες του και, έπειτα από τρεις ημέρες, βοικονόταν μπροστά στο Γιβραλτάρ. Οι Ίσπανοί ήταν οχυρωμένοι πε-ρίφημα εκεί. Έκτος από το φρούριο, που με τα ξηρά του κανόνια τους υπερά-σταζε από ψηλά, είχαν εξασφαλιστεί κι από θαλάσσης, φράζοντας το λιμάνι με σκαλιά γεμάτα άμμο. Έτσι, εκ του ά-σφαλούς κορόιδευαν τους πειρατές και, που και που, περιορίζονταν να ρίχνουν καμιά κανονιά εναντίον τους.

Παρ' όλ' αυτά, ο Λολονούα αποβί-δωσε τους πειρατές και θέλησε στην αρχή να επιτεθεί κατά των Ίσπανών, χτυπώντας τους από πίσω από ένα δά-σος. Μά είχαν λάβει τα μέτρα τους. Ελ-χαν φράξει όλους τους δρόμους του δά-σους, ρίχνοντας κατά γης τεράστια δέν-τρα, που αποτελούσαν ένα εμπόδιο αδιά-δατο. Έξ' άλλου, όλη σχεδόν η περιφέ-ρεια ήταν πλημμυρισμένη και για να περπατήσει κανείς έπρεπε να βυθιστεί στη λάσπη ως τα γόνατα.

Ένας μονάχα δρόμος ήταν ελεύθε-ρος, μιά κι' αυτός ήταν τόσο στενός, ώστε με δυσκολία έξι άνδρες μπορού-σαν να προχωρήσουν σ' αυτόν κατά μέ-τωπον. Ωστόσο ο Λολονούα, βλέποντας ότι ο δρόμος αυτός ήταν ο μόνος που μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να επι-τεθεί, δεν δίστασε καθόλου.

— Θάρος, αδελφοί μου, είπε στους πειρατές. Πρέπει να νικήσουμε τους Ίσπανους ή να χαθούμε! Ακολουθήστε με κι' αν σκοτωθώ, μη δώσετε καμιά σημασία σε μένα, αλλά εξακολουθήστε το δρόμο σας...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ώρ-μησε με το κεφάλι σκυρτό εναντίον των Ίσπανών, ακολουθούμενος απ' όλους τους άνδρες του, οι οποίοι ήταν έξι ή-σου γενναίοι κι' αυτόν. Όταν έφτασαν σε απόσταση βολής πιστολιού από το φρούριο, βυθίστηκαν ως τα γόνατα μέσ' στη λάσπη, ενώ τα ισπανικά κανόνια άρχισαν να ρίχνουν εναντίον τους.

Τότε πολλοί απ' τους πειρατές σκοτώθηκαν, μιά καθώς έπεφταν κάτω, δεν έβρισκαν τίποτε άλλο παρά να εμμηλύνουν τους συνεπάρους τους, φωνάζοντας:

— Θάρος! Μην τρομάζετε!... Θα νικήσετε...

Και πράγματι, σε λίγο οι πειρατές κατόρθωσαν να κυριεύσουν την πρώτη γραμμή των οχυρωμάτων των Ίσπανών και να τους ξαναγ-κίσουν να υποχωρήσουν στη δεύτερη, αφήνοντας πολλούς σκοτωμέ-νους και πληγωμένους. Μά τώρα πιά οι πειρατές ήταν άκράτη-τοι και δεν άργησαν να κυριεύσουν και τη δεύτερη γραμμή των οχυ-ρωμάτων και να μπουν μέσα στο φρούριο.

Οι Ίσπανοί, από έξαλλοί που ήταν, είχαν απομείνει μόνο τρια-κόσιοι, από τους οποίους οι εκατό ήταν πληγωμένοι. Όλοι οι άλλοι είχαν σκοτωθεί. 'Η απόλοιπες πάλι των πειρατών ήταν μονάχα 100 νεκροί.

— Όλοι ανεξαιρέτως οι Ίσπανοί αξιωματικοί κι' αυτός ακόμα ο διοικητής τους, συνταγματάρχης Μερνίτα, είχαν σκοτωθεί. 'Ο Λο-

Η μάχη μετά των Ίσπανών και των πειρατών στο Γιβραλτάρ. (Εικόν από το βιβλίο του Αϊζμελέν, 1678)

λονούα, παρ' όλη την πρωτοφανή τόλη του, δεν τραυματίστηκε. Γι' αυτό έλασε πολλούς γενναίους κι' αγαπητούς του σφετερι-στές. Γι' αυτό έλασε πολλούς γενναίους κι' αγαπητούς του σφετερι-στές. Γι' αυτό έλασε πολλούς γενναίους κι' αγαπητούς του σφετερι-στές.

Ο Λολονούα, έπειτα απ' αυτή τη νίκη, δεν συλλογίστηκε παρά να μαζεύει άφθονη λεία. Έστειλε λοιπόν αποστολές στα ριχ-σώρα του Γιβραλτάρ για να βρουν το άσχημο και το χροιά του Ίσπανοί τα είχαν κρύψει μέσα στα δάση. Τα αποστολές αυτές τους Ίσπανούς συναντούσαν στο δρόμο τους, τους επέδειβαν τα κήδη βασανιστήρια, για να τους κάνουν να απολογηθούν και να κηρύξουν τους θησαυρούς των και στο τέλος τους συνέλαβαν.

Ο Λολονούα, ο οποίος στο τέλος δεν έμεινε πια ειρηνιστής, από τα λάφυρα που μαζέψε, θέλησε να προχωρήσει ακόμα πιο τε-ρικό του νησιού και να κυριεύσει και άλλα Ίσπανικά φρούρα, έπει-δι οι άνδρες του δεν συμφωνούσαν μαζί του, δεν έπαινε το ρι-σοςότερο στη γνώμη του.

Οι πειρατές έμειναν στο Γιβραλτάρ έξι βδομάδες περί-σως, τέλος, βλέποντας ότι δεν έμεινε πια τίποτε για να λεηλατήσουν, φάσαν κι' αποσυνθύν, πράγμα που θ' αναγκάζονταν άργη-γρήγορα να το κάνουν, γιατί ο άερας είχε μολυνθεί απ' το έλ-λα και τα πτώματα των σκοτωμένων, που δεν είχαν ακόμα ενταφιαστεί, που τραβούσαν καθημερινώς αμήνη κορσών και άλλων πλοίων.

Έξ' αιτίας της μολύνσεως της τραυματίας, που δεν είχαν άφθονο ακόμα από τις πληγές τους, πολλοί θησαν από δινυότο πυρετό. 'Η παρ-τους άνοιξαν πάλι κι' οι πειρατές πέθαναν έξαφνα.

Αυτό έκανε το Λολονούα ν' απο-ση να φύγει μιά όρ' άρχη.

Προηγούμενος όμως άποστο-στές σπουδαιότερους κατόπιν του Γιβραλτάρ, τους οποίους κρατούσε μολώτους, δι' έπειτα να του πληρω-λύτρα για την πόλη τους, γιατί αλλι-θά την μετέβαλε σ' έρεισμα και σ' α-ποστολή.

Τότε οι Ίσπανοί έβρισκαν μια μετα-ξύ τους, κατά την οποία οι πει-ρατές έπρότειναν να μη πληρω-τίποτε, γιατί έτσι κι' αλλιώς, οι πει-ρατές θα έβρισκαν και άλλες ευκαι-ριές να τους πληρώσουν. Οι πειρα-τές είχαν αντίθετη γνώμη.

Ένώ αυτοί συζητούσαν, ο Λολο-νούα επιβίβασε στα καράβια του τους άνδρες του και τη λεία του. Έτσι, βλέποντας πως οι Ίσπανοί δεν έ-πορνούσαν τίποτε, έβαλε αμέσως να τους αφήσει. Έτσι, έβγαλε τους πειρατές από το Γιβραλτάρ, ενώ οι Ίσπανοί, έπειτα από έξι ή-ρες, έμειναν μόνοι.

Ο Λολονούα, έμεινε από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

Επειτ' από λίγες μέρες, έ-φυγα από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα του... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

ΠΡΟΣΩΠΑ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΛΕΝΗ, 40 έ-τος, με μαλλιά γκρίζα και πρόσω-πο πολύ μαρμαίνο. ΕΝΑΣ ΚΥΡΙ-ΟΣ, 45 έτων, αλ-λά πολύ φρέσκος και δραστήριος.

(Στο δωμάτιο ενός εταβιού).

ΕΛΕΝΗ (σκού-δοντας από το παράθυρο τ ο ο εταβιού).— Πό-τε έλ' τέλος θα έρθει το τρι-νο; Θεέ μου πό-σο πλήττω!... Εί-μαι μόνη, εντελώς μόνη σ' αυτό το βαγόνι. Κι' όπως φαίνεται θα περνώ μονάχη, χωρίς καμιά συντροφιά. Μά... νά!... Κάποιος άρχεται προς τα έδω. Μήπως θ' άνεβή στο δικό μου διαμέ-ρισμα; Μά... Θεέ μου!... Αυτός ό κύριος... Είπε δυνατόν;... Μό-λις τον άντικρυστα μού φάνηκε ότι μοιάζει με τον άρραβονιαστικό μου το Φίλιππο Φελίξ, με τον μόνο άνθρωπο που άγάπησα στη ζωή μου. Μά όχι, όχι... Ένοση πλησιάζει θέλω ότι δεν του μοιάζει. Κι' όμως ή καρδιά μου εξακολουθεί να χτυπά δυνατά, τόσο δυνατά, σαν να ήταν εκείνος ό ίδιος...

(Ο κύριος κρατώντας τη βαλίτσα του, μπαίνει στο ίδιο βα-γόνι που έ βρίσκεται κι' η Έλενη. Είναι μάλλον ηλικιωμένος, αλλά πάλι κομψός, με πρόσωπο άκριτά άνηθο. Χαιρετά τυπικά την Έλενη, κάθεται, βγάζει μιά εφημερίδα από την τσέπη του και άρ-χίζει να διαβάζει. Το τραίνο εντοματίζει ξαφνικά).

ΕΛΕΝΗ (μέσα της).— Δεν είναι δυνατόν να έτε εκείνος... Όχι... Κι' όμως τα μάτια του μοι-άζουν με τα μάτια εκείνου... Μά δεν είναι δυνα-τόν, δεν είναι δυνατόν... Ο Φίλιππος θα είναι πια νεκρός. Δεν έχει δώσει κανένα σημείο ζωής επί-σης χρόνια. Έπειτα ο Φίλιππος είχε όραση γρη-νή μαλλιά. Ένώ αυτός έδω έινε φαλακρός...

(Βγαί-νε ένα μικρό βιβλιαράκι από την τσάντα της κι' άρχίζει να διαβάζει κι' αυτή). 'Αλλά ό-τι πολύ ταραχμένη και το βιβλίο πέφτει έ-ξω από τα χέρια της. 'Ο κύριος τότε, άφί-νει την εφημερίδα του, σκύβει, το παίρνει και της το δίνει).

ΕΛΕΝΗ (μέσα της).— Εύχαριστώ πολύ, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Παρακαλώ, κυρία μου... (Γί-νεται μιά παύση στο βιβλίο). Σας άρέσει ό Βε-νιζός;

ΕΛΕΝΗ.— Ναι, μ' άρέσει πολύ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δεν μού λέτε, σας παρακαλώ, κυρία μου, πηγαίνετε κι' έσείς μίρως στο 'Αρ-ράς;

ΕΛΕΝΗ.— Μάλιστα. Πηγαίνω στο 'Αρράς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ωραία!... Λοιπόν, αν έχετε την καλήσύνη, θα μού δώσετε μερικές πληροφ-ορίες.

ΕΛΕΝΗ.— Εύχαριστώ, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Είμαι από το 'Αρράς, αλλά κατόπιν πολλή, πάρα πολλή χρόνια απ' την πατρί-δα μου... Σχεδόν είκοσι χρόνια. Είχα φύγει πο-λύ γρήγορα για να δω την αλήθεια. Υπέφερα πολ-λή πείνα. Στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλε-μος. Πήγα να πολεμήσω ως έδελοντής υπό την σημαία του κράτους όπου ζούσα. Πιάστηκε αιχ-μαλωτός. Τι τραχιά, Θεέ μου!... Έπειτα, ό-ταν ελευθερώθηκαν, ήμουν για καρό σ' έλινεινά γαλά. Έμεινα δύο χρόνια σε νοσοκομείο. Τέ-λος έφυγα καλά... 'Ηθελα να επιστρέψω στην πα-τρίδα μου. 'Αλλά δεν μπόη ήταν δυνατόν ακόμα, να έλγα ταξίδια. Τέλος εργάστηκα, εργάστη-κα πολύ και έμεινα τώρα πλούσιος.

ΕΛΕΝΗ.— Ωραία!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πού ήταν τα αγαπητά σας πρόσωπα; 'Ισως να τα γνωρίζω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Η μητέρα μου κι' ο αδελφός μου, πρώτα-πρώτα.

ΕΛΕΝΗ.— Πού έινε τα δονιάτά τους;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μαρία και Ροδότος Φελίξ.

ΕΛΕΝΗ (χλωμαίνοντας).— 'Η Μαρία Φελίξ ήταν μητέρα σας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ροδότος αδελφός σας;

ΕΛΕΝΗ.— Μάλιστα. Λοιπόν, κυρία μου; Τί ξέρετε γι' αυ-τούς; Ζούν; Γιατί φάνεστε ταραχμένη; 'Απέθανε ή μητέρα μου;

ΕΛΕΝΗ.— Είστε ο Φίλιππος Φελίξ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναι. Με γνωρίζετε;

ΕΛΕΝΗ.— Σας θυμάμαι... Λίγο. Από τότε... που είσαστε μικρός.

ΕΛΕΝΗ.— Πού ήταν τα αγαπητά σας πρόσωπα; 'Ισως να τα γνωρίζω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Η μητέρα μου κι' ο αδελφός μου, πρώτα-πρώτα.

ΕΛΕΝΗ.— Πού έινε τα δονιάτά τους;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μαρία και Ροδότος Φελίξ.

ΕΛΕΝΗ (χλωμαίνοντας).— 'Η Μαρία Φελίξ ήταν μητέρα σας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ροδότος αδελφός σας;

ΕΛΕΝΗ.— Μάλιστα. Λοιπόν, κυρία μου; Τί ξέρετε γι' αυ-τούς; Ζούν; Γιατί φάνεστε ταραχμένη; 'Απέθανε ή μητέρα μου;

ΕΛΕΝΗ.— Είστε ο Φίλιππος Φελίξ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναι. Με γνωρίζετε;

ΕΛΕΝΗ.— Σας θυμάμαι... Λίγο. Από τότε... που είσαστε μικρός.

ΕΛΕΝΗ.— Πού ήταν τα αγαπητά σας πρόσωπα; 'Ισως να τα γνωρίζω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— 'Η μητέρα μου κι' ο αδελφός μου, πρώτα-πρώτα.

ΕΛΕΝΗ.— Πού έινε τα δονιάτά τους;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μαρία και Ροδότος Φελίξ.

ΕΛΕΝΗ (χλωμαίνοντας).— 'Η Μαρία Φελίξ ήταν μητέρα σας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ροδότος αδελφός σας;

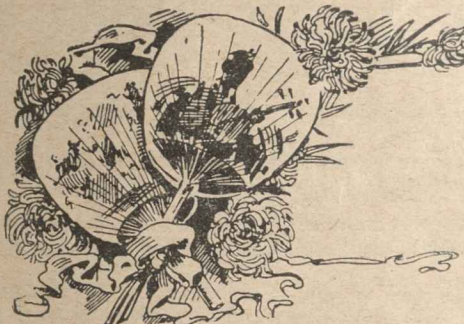
ΕΛΕΝΗ.— Μάλιστα. Λοιπόν, κυρία μου; Τί ξέρετε γι' αυ-τούς; Ζούν; Γιατί φάνεστε ταραχμένη; 'Απέθανε ή μητέρα μου;

ΕΛΕΝΗ.— Είστε ο Φίλιππος Φελίξ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναι. Με γνωρίζετε;

ΕΛΕΝΗ.— Σας θυμάμαι... Λίγο. Από τότε... που είσαστε μικρός.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΛΕΝΗ.— Ναι. Σκοτώθηκε στον πόλεμο... για την πατρίδα...
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Θεέ μου, Θεέ μου!... Είπε τρομερό!... Και τό-ρα;... Δεν θα δω πια εκεί ούτε τη μητέρα μου, ούτε τον αδελφό μου; Θα δω τουλάχιστον την αγαπημένη μου άρραβονιαστική;
ΕΛΕΝΗ.— Πώς λεγότανε ή άρραβονιαστική σας;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έλενη Μιλό. Λοιπόν, λέγετέ μου, τί έγινε;

ΕΛΕΝΗ.— Όχι, δεν παντρεύτηκε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με περιμένει λοιπόν πάντα; Μ' αγαπά πάντα;

ΕΛΕΝΗ.— Ναι. Σας περιμένει και σας αγαπούσε πάντα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Και... Ή;... Δεν είν' έτσι; Θα την ξαναδώ;

ΕΛΕΝΗ.— Ναι, αλλά πέρασαν τόσα χρόνια από τότε! Πού ξέ-ρετε... 'Ισως την ιδίτε και δεν την γνωρίζετε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δεν είναι δυνατόν. Θα τη γνωρίσω άμέσως.

ΕΛΕΝΗ.— Ξέρετε... Μου λένε... ότι... ότι της μοιάζω λίγο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (με συγκρατημένη άγανάκτηση).— Τί λέτε, κυρία μου; Το στάμα της Έλένης ή-ταν ύπεροχο. Τα χείλη της είχαν μιά τέτοια όρο-σμή!... Και τα δόντια της ήταν όλα... αληθινά!

ΕΛΕΝΗ.— Κι' αν Ή, τί θα κάνετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Θα την πάω γυναίκα μου.

ΕΛΕΝΗ.— Κι' αν είναι τόσο γοργή κι' άσχι-μη, όπως εγώ τώρα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά ή Έλενη δεν είναι δυνατόν να είναι γοργή κι' άσχημη. Είμαι βέβαιος ότι θα διατηρή ζω-ηρά τα ίχνη της όμορφιάς. Άλλως τε είναι πο-λύ νεώτερη σας.

ΕΛΕΝΗ.— Για σκεφθήτε... 'Αν... τώρα τα μαλλιά της είναι γκρίζα. 'Αν τα μάτια της είναι σβυσμένα. Κι' αν τα χείλη της είναι μαρμαίνα και σκεπάζουν ψεύτικα δόντια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μ' άσυνγκρατη άηδία).— Προς Θεό!... Μη με βασανίζετε έτσι. Μη με κάνετε να συχαθώ ό,τι λάτρευα ως τώρα.

ΕΛΕΝΗ.— Συγγνώμη, 'Έχετε δίκιο... 'Αλ-λά... δεν μού λέτε... Κι' αν σας έλεγα ότι κι' ή Έλενη δεν Ή. Τότε τί θα κάνετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι θα έκανα; Δεν θα πήγα-να καθόλου στο 'Αρράς. Θα γύριζα πίσω από τον πρώτο σταθμό.

ΕΛΕΝΗ.— Τότε ετοιμαστήτε να κατεβείτε στον πρώτο σταθμό.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πέθανε ή Έλενη;

Μία
μόνον τροφή
εἶνε ἡ καμυτέρα

Ἡ φυσικὴ διὰ τὸ βρέφος τροφή εἶνε τὸ μητρικὸν γάλα. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ τὸ μωρὸ διὰ τοῦ μαστοῦ μη τοῦ δίδετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ Γλάξο.

Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος:

Καθὼς τὸ μητρικὸν γάλα ἔτσι καὶ τὸ Γλάξο ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βρέφους διότι, τὸ Γλάξο περιέχει ὅλας τὰς βιταμίνας καὶ τὰ λοιπὰ συστατικὰ τοῦ καλοῦ μητρικοῦ γάλακτος.

Γλάξο
Κάμνει Εὐρωσὶα Βρέφω

A. E. ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

MENANDROY 52 - ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ Θήλαστρον Γλάξο

εἶναι τὸ ὑγιεινότερον διότι ἔχει δύο ὅπως πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὸν ἀπόλυτον καθαρισμὸν του καὶ διότι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνειά του εἶναι λεία καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐναποθήκευσιν ἀκαθαρσιῶν ἢ γάλακτος ὅπερ ἐκτρίβει. Ἡ ρώγα καὶ ἡ βαλβὶς του εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ ἐφαρμόζον εἰς ἀμφότερα τὰ ἄκρα χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι ὑπὸ τοῦ βρέφους. Ζητήσατε θήλαστρον Γλάξο παρὰ τοῦ Φαρμακοποιοῦ σας.